

Hirdetés.

Megjelent a „Családok felajánlása Jézus és Mária legszentebb Szívének” című emléklap. Cyönyörűen sikerült színes kép, a fölajánlás szövegével és a családtagok aláírására szánt rovatokkal. Magassága: 59 cm., szélessége: 39 cm. Nagyobb rendelésnél Központunk darabját 10.000 koronáért adja. Darabja egy pengőért árusítható el.

Elhunyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv.:	Hol:	Mikor:
12. Balló J. Nótburga n.	36	14	Gyöngyös kórh.	június 3.
13. Pader Julianna Augusztá n.	68	33	Pécs szegényház	július 5.

A nagyváradi tartományban:

Hargitai Erzsébet n.	27	1	Csiksomlyón	május 20.
----------------------	----	---	-------------	-----------

A tót provinciában:

Kuchyna Mária Virgilia n.	46	28	Kremniz	június 7.
---------------------------	----	----	---------	-----------

R. I. P.

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince szeretet-leányai számára.

12. ÉVFOLYAM. 1926. 3. SZÁM

TARTALOM: Boldog Anyánk elmékedése a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásáról. — Beszámolók. a) A kelenföldi Szeretetegyesület. b) A budaörsi Szeretetegyesület. — Apró szemelvények a Központiház Lovagjainak apostoli cselekedeteiből. — A Csodásérem. — A francia forradalom vértanúi. — Társulatunk köréből. — A szeretet hősnője. — Zarándokút a szent évben. — Hírek. — Kérdések-feleletek. — Levélszekrény. — Elhunyt nővéreink.

Boldog Anyánk elmékedése a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásáról.

Adja Isten, hogy le tudjam írni teljesen a gondolatokat, melyeket Isten jósága a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatására vonatkozólag kegyelmesen sugallt, hogy soha ki ne vesszen szívemből érdemeinek igaz ismerete és az akarat, hogy tartozásomat iránta lerőjjam.

E szent fogantatásról elmélkedve, magam előtt láttam Isten szándékait e szűzi test anyagára vonatkozólag, tekintettel szent Fiának megtestesülésére. Azt akarta tudni-illik, hogy ne legyen rajta az áteredő bűnnek legkisebb homálya sem, mert benne képződik az Isten Fiának szent teste.

A szent Szűz tisztaságos teste méltó lakóhelye volt a léleknek, melyet Isten külön neki teremtett; egyik is, másik is mindig kedves volt Isten előtt és nemcsak fogantatása

volt egészen tiszta, hanem gazdag volt szent Fia halálának érdemeiben is. Mint valami nagyon drága edényben, folyton növekedett benne a kegyelem, s ő viszont mindig föl is használta. Nagyon okszerű, hogy minden teremtmény tisztelje, és hogy a keresztények szolgáljanak neki, mert ő az egyetlen tiszta teremtmény, aki mindig kedves volt Isten szemében. Ez a tisztaság tette őt az álmélkodás, a csodálat tárgyává a mennyei udvar és az emberiség előtt.

A szent Szűz szeplőtelen fogantatása elég okot szolgáltat Isten mindenhatóságának megismerésére és imádsárára, mert benne teljesen úrrá tette a kegyelmet a természet fölött, megmentette őt a kárhózzától nemcsak irgalmasságból, hanem igazságosságból is, mert Isten örök szándékai szerint szüksége volt rá, szent Fiának megtestülésében, az emberi nem megváltására.

Tiszteljük tehát ezt a szent fogantatást, amely oly becsecsé tette Isten szemében, s elhíhetjük, csak tőlünk függ, hogy a szent Szűz minden szükségünkben segítsen rajtunk, mert lehetetlen, hogy a jó Isten valamiben visszautasítsa. Isteni, szerető tekintete sohasem fordul el tőle, mert folyton kedvét találta benne; tehát híhetjük, hogy szent akarata mindig kész teljesíteni kívánságát, hiszen nem is kér soha semmi mást, csak ami Isten dicsőségére s a mi javunkra válik.

Tekintsük még figyelemmel az előnyöket, szeplőtelen fogantatása következtében, melyek a szent Szűzet minden más teremtmény fölé helyezik. Bűn nélkül való fogantatásának első szükségképpen következménye, hogy sohasem volt benne olyasmi, ami a bűnt táplálja, azaz, ami bűnre csábít, mint Ádám minden más gyermekében.

Azután micsoda béke! Milyen szelídség! Mekkora szeretet! Mily nagy alázatosság a szent Szűz lelkében! Minket éppen a bűnrevezető hajlandóság zavar meg folytonosan.

Ha Isten megismertette velünk a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatását, buzduljunk fel s dicsőítsük örökké

mindenhatóságának e műremekét az emberi természetben.

Ez az ismeret keltsen bennünk csodálatot a szent Szűz tiszta gondolatainak szépségén, sohasem irányultak ezek haszontalanságokra, nem foglalkoztak soha a bűnnel.

A bűnben fogantott emberi nyomorúság sértő szavakkal szembeszáll Istennel, a szent Szűz pedig méltányos, igaz szavaival dicsőítette Istent.

A tökéletesen tiszta szent Szűzet tisztelő lelkek fontolgassák figyelemmel tetteit, amelyek soha semmiben sem voltak kellemetlenek Istennek, mert mindig megfeleltek szent akaratának.

A szent Szűz szeplőtelen fogantatása teljesen felvilágosította értelmét és fölmelegítette akaratát, azért nem is mulasztott el semmit, amit Isten tőle kívánt; következőképpen egyénisége anyagában is, formájában is csupa erény volt. Szeretni, tisztelni akarom tehát, amennyire tőlem telik egész életemben, a földön és az örökkévalóságban. A Szentháromság arra választotta ki e szent Szűzet, hogy szoros egyesülésbe lépjen az Istenséggel, azért hálából dicsőítem a három személyt külön-külön és együttesen, az isteni lényeg egységében.

Beszámolók.

A.) A Szent Vince Szeretetegyesület kelenföldi szervezete.

Az Egyesület 1925-ben 52 családot részesített állandó támogatásban 240 családdal. 36 működőtag látogatta a szegényeket átlag kéthetenként. Az arra rászorultakat pénzbeli segítségben csak kivételes esetekben részesítették, a rendes segínyt természetben kapták. 1650 látogatás történt, a kiosztott ruha, élelem, tüzelő és használati cikkek értéke 50 millió korona körül volt.

Ez az anyagi segítség elenyésző csekély lett volna,

ha nem járult volna hozzá lényeges kiegészítőként a krisztusi szeretetből fakadó szolgálatkészség, mely a Szeretethölgyek felebaráti szeretetét jellemzi. Az anyagi szükségletekről való gondoskodás mellett a pártfogolt családok lelki életének emelése képezte a mi hölgyeink elsőrendű feladatát, mely feladatnak a legbuzgóbb odaadással igyekeztek eleget tenni. Az így elért eredményeket számokban kifejezni aligha lehetne, azok csak a jó Istennél és a szegények lelkében vannak följegyezve.

Hogy magasztos feladatuknak megfelelhessenek, elsősorban saját maguknak kellett gyakran meríteniök a kegyelmek forrásából, élni annak eszközeivel. Gyakori szentáldozás, lelkigyakorlatok végzése segítették elő a célt, s a havi gyűléseken nyert állandó buzdítások a bensőbb, tökéletesebb életre, melyeket fáradhatatlan lelkiigazgatónk, főtisztelendő Farkas Alberik plébános úr lelkioktatásaiból merítettünk.

A hó első hétfőjén tartott havi gyűlésen kívül minden hétfőn munka-délutánt tartottunk, ami nagyban növelte az összetartást, és egymás megismerése által a kölcsönös szeretetet. Ezen összejövetelek hasznos eredménye a szegények karácsonyi örömét növelte a sok, szép és meleg horgolt ruhanemű elkészítésével.

Húsvét és karácsony előtt a Szeretethölgyek és a pártfogoltak részére a szentségek föl vételére előkészítő szentbeszéddek voltak, s utána együtt vettünk részt a szentmisén és a közös szentáldozáson. Mindkét ünnepen szeretetreggeli is volt; karácsonykor nagyobb, húsvétkor kisebb adományok kiosztásával. Karácsonykor 102 családtag részesült nagymennyiségű ruha és élelem ajándékban és azokban a felemelő lelki örömeinkben, melyek a kedves jó nővérek által oly nagy szeretettel rendezett karácsonyi ünnepély nyomán fakadtak a jelenlevők lelkében.

Szent Vince napján, július 19-én, 300 személy bőséges és ízletes ebédet kapott, hogy az egyesületünk szent alapítója iránt való tisztelet ily módon is megnyilvánuljon.

Júliusban kirándulást rendeztünk Máriaremetére. A

pártfogolt családok 50 gyermekét vittük magunkkal, hogy, a főtisztelendő plébános úr gondolata szerint, ne csak egy boldog napot szerezzünk nekik, de alkalmunk legyen velük többet foglalkozni. A kegytemplomban hallgatott szentbeszéd után vidám játék és lakmározás volt, s mi magunk is örömmel emlékszünk vissza erre a boldog napra és hálával mindazokra, akik azt elősegítették.

Egyesületünk bevételi forrásait a főtisztelendő lazarista atyák által kegyesen átengedett szent Antal persely pénz és a főtisztelendő plébános úr egyházközségi, havi adománya képezte, melyekhez még hozzájárult a főváros tanácsának és másoknak adománya.

1. Évi bevétel volt: 38.771.146 korona.

2. Évi kiadás volt: 28.797.150 korona.

Maradvány: 9. 973. 996 korona.

Mindazoknak, akik akár kegyes adományukkal, akár erkölcsi támogatásukkal vagy önzetlen munkájukkal hozzájárultak Egyesületünk fölsegélyezéséhez, hálás köszönetet mondunk jószágukért. Fizessen meg nekik a jó Isten bőséges áldásával és kegyelmével.

B.) A Szent Vince Szeretetegyesület budaörsi szervezete.

A budaörsi Szeretetegyesület alapítási éve: 1920. Alapítótag van: 21, működőtag: 22, pártolótag: 300.

A Szeretetegyesület tagjai szabályszerűen minden hó második vasárnapján gyűléseztek, mikor is a főtisztelendő Elnök úr buzdító beszéde után a szükséges megbeszélések folytak. Minden gyűlésen 160-170 tag volt jelen. Sajnos, helyszűke miatt nem vehetett részt az egész szervezet.

A működőtagok ezenkívül minden hónap első vasárnapján külön gyűlést tartottak az elnöknő és egy nővér vezetése mellett, melyen mindegyik beszámolt a gondjaira bízott védencéről, látogatásai számáról és személyes szolgálatairól.

Az 1925. évben 72 szegény részesült gondozásban,

illetve segélyezésben. Átlag 30 kapott naponként meleg ebédet s ezeken kívül hetenkint több átutazó is részesült ellátásban és pénzbeli segélyben. A betegekhez a beosztott tagok felváltva vitték az étket; ellátták őket tiszta fehérneművel és rendbe hozták a szobát. A súlyos betegeknel felváltva virrasztottak egész éjjeleken; előkészítették őket az utolsó szentségek föl vételére. A külső készüléthez szükséges dolgokat többnyire maguk kölcsönözték, erre az alkalomra a szobát kimeszelték, kisurolták.

Legmeghatóbb, hogy mióta az Egyesület fennáll, nincs olyan elhagyatott szegény, aki a legszükségesebb ápolásban nem részesülne. A működőtagok még éjjeli virrasztást is végeznek a súlyos betegeknel. A ruhamosást, a lakás meszelését, surolását stb. végzik megható szeretettel. De nemcsak a működőtagok látogatják a betegeket, hanem a falu leggazdagabb asszonyai is, ami azelőtt hallatlan volt. Elmennek a falun kívül levő elhagyatott viskókba. Visznek ételmelet és egyéb szeretetadományt az elaggott és nyomorék szegényeknek. Többnyire ketten ketten mennek. Mondják, hogy mióta a Szent Vince Egyesületben vannak, olyan helyeken fordulnak meg, ahol még sohasem jártak. Egyik gazdag asszony nagyon súlyosnak tartotta keresztjét. Egy ilyen látogatás után azt mondta, hogy neki soha fogalma nem volt olyan nyomorról, és olyan iszonyú betegségekről, mint amit most látott. Csak most látja be, hogy az ő keresztje ezekéhez képest mily könnyű. Megható még, mikor egy-egy szegény, gondozójával együtt járul a szentáldozáshoz. Ilyesmit azelőtt meg nem tettek volna.

Ez évben négy szegény halt meg a szentségekkel ellátva, Az elhalt szegényekért szentmisét szolgáltatunk. Ugyancsak Requiemet mondatunk az Istenben boldogult két egyesületi tag lelki nyugalmáért is.

A betegek ötvenegy orvosi látogatásban részesültek, a gyógyszerári számlát pedig nagylelkűen elvállalta Budaörsi községe.

Karácsonyra harminchat szegény részesült ruhanemű-

ekben, 8.701,600 korona értékben; továbbá egy-egy kenyeret, mákos és diós kalácsot is kaptak. A kiosztást a legszerényebb keretben tartottuk meg, a helybeli főtisztelendő papság és a község bírása jelenlétében. A szegény gyermekek részére a budaörsi Takarékpénztár 12.000.000 koronát adott.

Főtisztelendő dr. Knébel Miklós úr 100 hollandi forintot küldött.

Egyéb jötevőktől 2.217.000 korona; egy színelőadás bevételéből 2.484.600 korona folyt be.

Az Egyesület rendes jövedelmét képezi a tagsági díj, mely fejenként egy arany korona, s a múlt évben 6.396.200 koronát tett ki. A havi gyűléseken összesen 1.346.584 korona folyt be. E két rendes bevételen kívül még rendkívüli adományok is folytak be. Ennek összege 10.103.584 korona.

Legjelentékenyebb jövedelmi forrás azonban a gyűjtés, melyet a Szeretetegyesület tagjai évenként egyszer a községben tartanak. A jómódú asszonyok kettesével nagy ruhakosárral és hátikosárral ellátva, házról-házra mennek és szedik a jótékony adományokat. Előző vasárnapon a templomban kihirdetik a gyűjtést és erre a házakban előkészítik a különféle élelmiszereket. Igazán rendkívüli érdekes jelenség, mikor egymásután érkeznek a telt kosarak a Szeretet Leányainak konyhájába, ahol azonnal lemérik, illetve megszámlálják, följegyzik és elraktározzák. A gyűjtő nénikék, miután megszabadultak 30-35 kg-nyi terhüktől, néhány percig pihennek, s aztán újból útnak indulnak, míg a rájuk bízott házakat mind meg nem látogatták. A legtávolabb eső utcákból este szekér szállítja be a gyűjtött kincseket. S mily örömmel és mily jókedvvel gyűjtenek! A község, dicséretére legyen mondva, gondoskodik szegényeiről.

Az 1925 január 19-i gyűjtés alkalmával természetben 25-30 métermázsza adomány folyt be.

Szemelvények a Központiház Lovagjainak apostoli cselekedeteiből és áldozataiból.

A gyárban meglátta jelvényemet az igazgató úr, megkérdezte, hogy mi az. Mondtam, hogy a szent Szűz lovagja vagyok. Mit jelent az? kérde. Azt, hogy hármasságunk ellen kell küzdenünk: a világ, a gonoszlélek és saját rossz természetünk ellen.

*

Kevés volt a vacsora. Kis testvérem sírt, hogy éhes. Én is éhes voltam, de fele vacsorámat mégis neki adtam.

*

Anyukától pénzt kaptunk a kis testvéremmel cukorkára. Nagyon örültünk neki. Én odasúgtam a testvérkémnek, hogy nem veszünk cukrot, hanem odaadjuk a Jézuskának. Ezt meg is tettük, a pénzt az úton egy szegénynek adtuk.

*

Édes apám régen nem volt szentgyónásnál. Kértem, hogy menjen, de nem akart hallgatni rám. Bevarrtam hát sapkájába egy csodásérmet és kérem a szűz Anyát, térítse meg jó apukámat.

*

Az iskolában egy kis leány nem tudott elkészülni a kézimunkájával, felkért, hogy segítek. Én nem akartam, de eszembe jutott, hogy ki vagyok, és a szűz Anyáért befejeztem a munkáját.

*

Villamoson a templom előtt keresztet vetettem. Szemben ült velem egy kis leány a papájával. Ez mikor meglátta, kérdezte a papájától: Papa mit csinált az a leány? A papája nem felelt.

Mégegyszer kérde, mit csinált az a leány? Erre én feleltem: Köszöntem a Jézuskának. Erre a kis leány: Papa és te miért nem köszöntél a Jézuskának?

*

Unokaöcsém nem akart templomba menni. Addig kértem, hogy most már minden vasárnap hallgat szentmisét.

*

Vasárnap nagyon sokan voltak a templomban. Egy öreg néni is ott térdelt. Fel akart állni, de nem bírt; odamentem, segítettem neki.

*

Ha a réten barátnőimmal játszom, megkérdezem őket, mit imádkoznak reggel, este és meglátom őket a mi szép fohászimánkra, az „Ó bűn nélkül...” re.

*

Igazgató urunk pénteken tízóraira húsért küldött. Azt mondtam neki: „Igazgató úr, kérem, a katolikusoknak pénteken nem szabad húst enni.” „Hát ha nem szabad, hozz mást!” Hoztam neki sajtot.

*

Ketten dolgozunk a szövőgyárban egy gépnél. A társamnak mindig szakadt a szála és nem ment semmire. Azt mondta nekem: Szakítsd, kérlek, te is a szálad, úgy nem fogok kikapni, ha jön a felügyelő. Azt nem tehetem, mondtam, mert az hazugság volna. Hanem sietek a munkámmal és neked is segítek. Úgy is tettem és nem volt semmi baj.

*

Egy leányka megharagudott reám és nem akart beszélni velem. Én sem akartam, de a szent Szűzre gondoltam és kértem,

hogy béküljünk ki. De ő nem akart. Én igen mérges voltam, de legyőztem magam és addig kértem, míg megbocsátott.

*

Mozi előtt mentem el; láttam, hogy egy őrangyal-gyermek nagyon nézi a moziképeket. Odamentem hozzá és csak annyit szóltam neki: Kérlek, gondolj az édes Jézusra, és tovább mentem. Ő is tovább ment.

*

Az iskolában észrevettem, hogy egy leányka sohasem hoz tízórait, mert nagyon szegény. Titokban az enyémet megfelleltem vele.

*

Nagyon álmos voltam reggel, nem akartam fölkelni, de eszembe jutott, hogy szentgyónáshoz akarok menni. Ej, majd a jövő vasárnap megyek, gondoltam. Ekkor eszembe jutott, hogy lovag vagyok és azonnal fölkeltem.

*

Édesanyám pénteken húst akart sütni apámnak. Kértem, hogy inkább süssön tojást, mert péntek van. Édesanyám megtette.

*

A kirakatban sok mindenféle húsvéti ajándék volt. Nagyon kíváncsi voltam, de megtagadtam magam és nem néztem meg.

*

Édesanyám az ollót nagyon eltette és nem tudta megtalálni. Engem összeszidott, azt mondta, hogy biztosan én raktam el. Én visszafeleselni akartam, mert nem láttam az ollót, de a szent Szűzre gondoltam, és megkerestem.

A Csodásérem.

Az osztrákoktól nemrég megszállott Nyugatmagyarország egyik községében misszió volt. A misszionáriusok, hazafelé utaztukban, alighogy átlépték a határt, egy plébánossal találkoztak, ki a következőket mondotta nekik:

Hívei között igen el van terjedve a spiritizmus. Már húsz évvel ezelőtt is küzdött ellene elég sikerrel. Ekkor ugyanis Amerikában járt, ahol egy pap elmondotta neki, hogy hogyan küzd ő a spiritizmus ellen. Elmegy a szeansz-ba (spiritiszta gyűlésre) s ott az asztalra egy rózsafüzért helyez, mire semmit sem tudnak csinálni. A plébános úr haza jött és megmagyarázta híveinek, hogy a spiritizmus vagy csalás, vagy ha nem az, akkor gonosz lelkek, elkárhozott emberek lelkei jelennek meg. De nem akartak neki hinni. Erre hadjáratra indult. Elment egy szeanszra és a háromlábú asztalra, mely a szellem feleleteit írta le, egy papírosra rátette rózsafüzérét. De az asztal csak tovább mozgott és írt; az emberek pedig diadalmasan bizonyították a plébános úrnak, hogy nekik van igazuk. Szegény plébános úr a háttérbe szorult. Egyszer csak a zsebébe nyúlva egy éremet talál. Gondolja, megpróbálom titokban. Észrevétlenül két újja közé veszi és ráhelezi a táncoló asztalra, mely azonnal megáll. Nagy zűrzavar támad, az emberek nézik, hogy mi baj van, nem akarnak hinni szemüknek. Végül megmagyarázza nekik a plébános, hogy íme itt a bizonyíték, hogy itt a gonoszlélek dolgozik. Többször is kísérletezett az éremmel és sikerült. Így visszaszorította plébániáján a spiritizmust.

A háború után azonban újra divatba jött. A plébános úr újra elment a szeanszokra és a táncoló asztalra helyezte az olvasóját. De az asztal csak tovább táncolt és írta a szellem feleleteit. „No, plébános úr — mondották — nem segít itt az olvasó, mert itt jó szellem jelenik meg

és nem ördög." A plébános úr zavarba jött. Hazament és kutatót érmei után. Csak egyet talált. Elment vele a legközelebbi szeansz-ra, egy középiskolai hittanár kíséretében. Alighogy belépnek a szobába, a táncoló asztalka a következő szavakat írja a papirousra: „Itt vannak az elenségeim." „Kik"? — kérdi a médium. Mire az asztal a két pap nevét írja le. A plébános úr a táncoló asztalkára teszi olvasóját, de az csak vigan tovább táncol. Erre ráteszi az érmet, és az asztalka azonnal megáll. Leveszi és az asztal megindul. A médium kérdi: „Miért álltal meg?"

— Felsőbb hatalom kényszerített, — volt az írásos válasz.

— Miért álltal meg az éremnél és miért nem az olvasónál?

— Mert más a dogmája!

— Mi a dogmája?

Erről a médium betűkkel kiírja:

—

Me... m:

—

— csak olyan bűnös lélek, mint ti. zott lélek.

Tehát v

Az egyik misszionárius elkérte a plébános... lighogy ránéz, felkiált: „Nini, hiszen... hétfőn, november 8-án történt, maga az esemény pedig szombaton, november 6-án.

*

Alighogy hazajött a két misszionárius az egyik levelet kap. Egy anya köszönetet mond a küldött csodás-éremért. Teljesen hitetlen és romlásnak induló leánya elfogadta a csodásérmet és egy-két hét múlva jelentette anyjának, hogy: „Egy felsőbb hatalom kényszeríti, hogy jobb útra térjen és hogy általános gyónást végezzen."

Cayla generális atya megválasztásának első évében az egész országban követválasztások voltak. Párizs városa hat követet választott. A követek sorában ott látjuk őt is. A különböző pártok követői alkották az úgynevezett nemzeti gyűlést. Cayla atya is szorgalmasan eljár a gyűlésekre, és ékesszólásával pártolta az Egyház és a szerzetesrendek jogait. Két szónoklatban tiltakozott a szerzetesrendek föloszlatása és az egyházi javak elkobozása ellen. Azonban a gonosz ármánykodás egyre merészebbé lett és romba döntött minden jogot és igazságot.

Az 1791 január 4-én tartott tanácsgyűlésen mindenkit kizártak nyilvánítottak, aki a papság polgárosítására vonatkozó esküt le nem teszi. Cayla generális atya is, övéi lebeszélése dacára, elment erre az utolsó gyűlésre. Szent hitéről még élete veszélyeztetésével is tanúságot akart tenni. S hogy a francia papság példát lásson, hogy mihez tartsa magát, generális atyánk ezen a nevezetes gyűlésen nyilvánosan megtagadta a kívánt esküt. Amint a teremből kilépett, ordító néptömeg várta az utcán. A legbátrabb is megremegett volna ettől a vad lármától, de ő nyugodt lelkiismerettel, — mert szent vallásunk érdekében a maga részéről megtett mindent, — félelem nélkül haladt át az ordító nép között, és sietett megnyugtani övéit.

Ezentúl Cayla atya minden idejét és minden erejét lelkicsaladjának támogatására fordította, s az előre látható nehéz napokra készítgette őket. Különösen örködött, hogy a hitet tisztán megőrizték, mert ekkorra már több szerzetes rendben megbomlott az egység és a hűség az Egyház iránt. Minden lehető megtett, hogy övéit az eskü letévésétől visszatartsa. Missióspapjai hősi bátorságot tanúsítottak, és leszámítva azt az aránylag igen csekély számú szerencsétlent, akik elég gyöngék voltak az ellenállásban, s letették az esküt, a többiek mind, tehát túlnyomóan, erős lélekkel inkább a száműzetést és a börtönt választották. Az esküttevők nagyrészt hamar belátták tévedésüket, és visszavonták az esküt; köztük egy Le Clerc nevezetű missióspap megtérése után vértanú halállal halt meg.

Mivel Párizs minden temploma olyan lelkészt kapott, aki az esküt letette, a hithű papok csak kápolnában, vagy kongregációk házaiban misézhettek. Így aztán a missióspapoknak és a szeretet leányainak házai valóságos menedékhelyei lettek a jó papoknak és a buzgó híveknek. Előbb a szerzetes rendeket oszlatták föl. Majd a missióspapok társulatának házait is megtámadták, s minden javát lefoglalták. Már több helyről száműzték őket, de a legnagyobb, a döntő csapás 1792 augusztus 18-án következett be. Ugyanis egy rendeletet bocsátott ki a kormány, melynek értelmében október elsejéig kénytelenek voltak összes házaikból távozni.

Cayla atyát már augusztus 26-án felszólították, hogy övéivel együtt augusztus 27-én, tehát másnap, hagyja el Szent Lázárt. Már megelőzőleg, augusztus elsején, munkásokat küldtek a házba, hogy azt fogházzá átalakítsák. Ezt a célt szolgálja mai napig is Szent Lázár, a missióspapok eredeti Anyaháza.

Szerencsére Cayla atya előre megtudta, hogy ellentállás esetén egy szálig lemészárolják őket. Mint szerető atya és gondos főnök, mindent megtett, hogy a menekülést lehetővé tegye, s rendtársainak és saját magának életbenmaradását biztosítsa. Az egész társulat földönfutóvá lett. Többen száműzetésbe kerültek, mások rokonaiknál, ismerőseiknél kerestek menedéket.

Mily nagy lehetett a jó atya lelkifájdalma, mikor szeretett lelki családját, mint pásztor nélküli nyájat, a legnagyobb bizonytalanságba és nélkülözésbe elbocsátotta.

Sok buzgó misszionárius, élete veszélyeztetésével is hazájában maradt, s áruhában támogatta a hithű katolikusokat, főképpen a szeretet leányait, akiknek sorsa az övékéhez hasonló, de valamivel enyhébb volt.

A rémuralom a királyi család kivégeztetése után tetőpontra hágott. Cayla atya több hónapon át bujdosott az országban. Amiensben elfogták, de Isten különös segítségével két aszisztensével Flandriába, Mannsheimbe menekült.

Már hat hónapot töltöttek a száműzetésben, és még senki sem hallott róluk semmi hírt. Ezért VI. Pius pápa 1793 június 20-án a római házak vizitátorát, Fenaja urat apostoli vikáriussá nevezte ki.

Azonban mihelyt a közlekedés lehetővé tette, Cayla atya azonnal hírt adott magáról, megköszönte a Szentséges Atya gondoskodását, s újból kezébe vette a társulat kormányzását. Párizsba még mindig nem térhetett vissza, hanem Fenaja úr és a Szentséges Atya ismételt meghívására Flandriából Rómába menekült 1794 március 12-én és a szent Andrásról nevezett házban lakott.

A sok testi-lelki szenvedés nagyon megviselte egészségét. A ház, melyben lakott, nagyon szegény volt, miért is külszomszágokban levő lelki fiai évi járadékkal támogatták száműzetésében. Cayla atya, ha mindjárt kikerülte is a guillotin kését, hosszú bujdosásában nagyobb és több testi-lelki vértanúságot szenvedett, mintha a hóhér egycsapásra véget vetett volna életének. Nem volt elég, hogy a Franciaországban levő hét virágzó tartomány tönkrement, a forradalmi zavargások egész Lengyelországot, sőt egész Európát forrongásban tartották, s ez a körülmény teljesen lehetlenné tette még a levélbeli közlekedést is az egyes házakkal. A jóságos atyának még a lombárdiai házak fölözslását is meg kellett élnie.

A francia sereg bevonulása Rómába nagy aggodalomba ejtette a már amúgy is agyongyölört főnököt. A társulatot itt is megfosztották minden javától, s összes háza idegen kézbe került. 1798-ban ismét menekülnie kellett. Most a Monte Citerio házban húzódott meg. Ez az egyetlen ház maradt meg egész Olaszországban. Mérhetetlen nagy volt saját szenvedése, de ennél sokkal nagyobb fájdalmat okozott neki az a szenvedés, mely ez időben a római katolikus Egyházat érte. Mikor VI. Pius pápát foglyul ejtették és elhurcolták, ez oly mélyen érintette szívét, hogy testi-lelki ereje rohamosan gyöngült, egészsége láthatóan hanyatlott.

Nagy fájdalmában, mert nagy lelki családján sem tu-

dott segíteni, mondhatni minden idejét a tabernákulum előtt töltötte. Ott merített vigaszt és erőt a sok csapás elviseléséhez. Istenbe vetett bizalmát és lelki nyugalmát ennyi csapás és vész között sem veszítette el egy pillanatra sem.

Száműzetésben töltött utolsó éveiben vigasztalását a szeretet leányainak társulata képezte. A nővéreknek a rémuralom idején tanúsított példás viselete, a betegek és szegények szolgálatában való kitartása bámolatra ragadta a jóságos atyát. Habár a fölосzlatás törvénye őket is sújtotta, mégis életük veszélyeztetésével, világi öltözetben sok kórházban megmaradtak helyükön.

A derék Deleau anya 1793 novemberében, mikor ugyanis a nővérek maroknyi seregét, akik a végsőkig kitartottak, kiűzték, visszavonult szülőföldjére, ahol szintén a szeretet gyakorlásának szentelte életét. Valószínűleg minden utat-módot megragadott, hogy sokat szenvedett leányait bátorítsa és kitartásra buzdítsa. Mihelyt a rémuralom véget ért, 1797-ben, Cayla atya tanácsára ismét visszatért Párizsba, és a Saint Sulpice plébánián lakást bérelt. A nővérek, mihelyt tudomást vettek arról, hogy visszatérhetnek, örömmel siettek a jó anya köré. Azonnal megkezdették a meglévő házakban működésüket. Sok helyen a hatóság is megúnta a világi személyzetről beérkezett sok panaszt, és visszahívta a szeretet leányait. Még mielőtt megkapta volna a társulat a törvényes visszaállítás határozatait, már 200 házban zavartalanul működtek a szegények szolgálatában.

Deleau generális anya 1797-ben ezeket írta Cayla generális atyának: „Főtisztelendő Philippe úr, (misszióspap) az országot keresztül-kasul haladva, hihetetlen fáradalmak és veszélyek között meglátogatta a nővérek 200 házáat. Buzdító szavaival, Isten segítségével nagyban hozzájárult, hogy ezek a jámbor lelkek világi öltözetben is megőrizték hivatásuk eredeti szellemét és ereinyeit.”

Ez a vigaszteljes hír volt Cayla atyának egyedüli öröme, a kínos számkivetésben. A jámbor főnök nem is

bírta sokáig az egyre növekedő szenvedést. Gyöngye szervezte fölmondta a szolgálatot, és 1799 decemberében emésztő láz ágyba döntötte. Szent misét is csak itt-ott, csak nagy ünnepeken mondhatott. 1800 február 10-én elvesztette eszméletét. Majd újra magához tért. Az utolsó szentségek ájtatos fölvétele után, február 12-én visszadta lelkét Teremtőjének. Elköltözött az égi hazába, ahol rendtársai és a szeretet leányai közül sokan a vértanúk pálmájával üdvözölték, melyet a nagy forradalom alatt szereztek.

A misszióspapok Kongregációjának a forradalom kitörésekor Franciaországban 77 háza volt. A létszám pedig: 508 misszióspap, 262 segítőtestvér és 54 tanuló. Ezek a házak, a vele járó szép művekkel együtt mind áldozatai lettek a forradalomnak. A papokat sokkal kíméletlenebbül és szigorúbban üldözték, mint a nővéreket. A szeretet leányainak szolgálatára, főképp a zsúfolásig megtelt kórházakban, az állam sok tekintetben rászorult, s bár őket is hihetetlen módon üldözték és kínozták, mégis sokan hőiesen kitartottak a szegény betegek mellett.

A szeretet leányainak a forradalom előtt 450 házuk volt. Ezekben összesen 4300 nővér működött. 250 ház, az Anyaházzal együtt, teljesen fölосzlott. A nővérek közül sokan börtönbe kerültek, sokan pedig visszatértek családjukhoz. Ők nem mehettek, mint a misszionáriusok, messze országokba, hogy hivatásos teendőiket ott folytathassák, mert a forradalom előtt a szeretet leányainak Franciaországon kívül csak Lengyelországban és Lotharingiában volt néhány házuk, s ezek sem tudták őket befogadni, részben szegénységük, részben pedig a lázongások miatt, mely egész Európát lángba borította.

Cayla generális atya főnöksége alatt öt misszióház és 48 nővérház keletkezett.

Misszióház: Franciaországban 1, Spanyolországban 2, Oroszlengyelországban 2.

Nővérház a forradalom kitörése előtt: Franciaországban 10, Oroszlengyelországban 3, Metzben 1. A forrada-

lom után, De Cayla atya haláláig, 1800-ig, Franciaországban 32, Lengyelországban 1, Lotharingiában 1.

*

Habár a francia forradalom a missióspapok társulatát látszólag teljesen elsöpörte a föld színéről, az isteni Gondviselés féltve őrködött fölötte, és megmentette a végpusztulástól. A jó Isten nem engedte elveszni szent Vincének ezt az áldásos intézményét, mely nélkül a szeretet leányainak társulata is sokat szenvedett volna.

Cayla generális atya halálától kezdve 1827-ig, míg a társulat újból általános főnököt választhatott, a szentszék vikáriusokat nevezett ki szent Vince két családjának vezetésére. E missióspapok mindegyike minden lehetől elkövetett, hogy a társulatot romjaiból kiemelje és újból fölépítse. A rövidség kedvéért az öt generális vikáriusnak csak nevét közöljük: Brunet 1800-1806-ig; Placiard 1806-1807-ig; Hanon 1807-1816-ig; Verbert 1816-1819-ig; Boujard 1819-1827-ig.

A forradalom lezajlása után az egész pokol láthatólag összeesküdött, hogy a missióspapok társulatának újjászervezését megakadályozza.

Napoleon császár a szeretet leányainak már 1800 december elsején nyilvános jogot, sőt új Anyaházat adott a Colombier-uccában, és a szeminárium fenntartása végett 25.000 frank évi járadékot biztosított számukra. Bonnet generális atya is ebben a házban ütötte föl székhelyét és két missióspappal együtt támogatta a szeretet leányait új bölcsőjük megszervezésében. Szent Vince testét, mely 1792-től a társulat megbízottjánál volt elrejtve, a nővérek legnagyobb örömeire szintén ide hozták. Itt maradt a szent alapító egészen 1830-ig, mikor De Quélen érsek ünnepélyes körmenetben a misszionáriusok új Anyaházába vitte.

Boldog Anyánk ereklyéjét is 1802-ben, május 4-én ez új Anyaházba szállították.

Mikor VII. Pius pápa Napoleon megkoronáztatásán Párizsban volt, a nagy császártól kieszközölte a missióspapok

papok társulatának visszaállítását. Mivel azonban a forradalom szellemétől a kormány is megvolt mételvezve, nem volt szabad a „missió“ szót kiejteni. A Társulatot egyesületnek tekintették tehát, mely arra volt hivatva, hogy a külföldnek apostoli munkásokat neveljen, és erre a célra a császár 15.000 frank évi járadékot utalt ki nekik.

A missióspapok tehát Isten kegyelmével újból szervezkezhetek, de, sajnos, egy váratlan esemény ismét szétűzte őket. Ugyanis Napoleon császár függetlenné akarta tenni a szeretet leányai társulatát a missióspapok főnhatóságától és a püspökökre óhajította bízni vezetésüket.

Hanon generális vikárius a császár ezen óhajának szilárdan ellenállt, miértis 1811-ben kemény fogságba vetette Fenestrelben, a társulat maroknyi csapatát pedig széjjel szórta. A császár bukása után Hanon vikárius 1814-ben fogságából kiszabadult, s csakhamar maga köré gyűjtötte fiait. A császár előbbi rendelete is újból visszanyerte jogerejét. De szent Vincének ez a derék fia már nem élvezhette a társulat föltámadását, rövid idő múlva szent halállal fejezte be hiteles életét.

Követőjének, Verbert úrnak, első gondja volt, hogy a társulatnak házat vegyen. XVIII. Lajos király is belátta, hogy jogot tarthatnak elrabolt, régi Anyaházukhoz, de mert ezt fogházzá alakították át, a belügyminiszter lehetetlennek tartotta visszaadását. Ehelyett megkapta a társulat 1817-ben a Lorges vendéglőt a Sèvres-uccában, ahova Verbert úr be is költözött és a szükséges átalakítások után fölvett hat-hét szemináristát. 1826-ban az Anyaházat megnyitották és kápolnát építtetett a társulat, melyet De Quélen érsek 1827 november 1-én fölszentelt. Az öt generális vikárius vezetése alatt a missióspapok társulata 15 házat nyitott meg. Franciaországban 7, Oroszországban 4, az Egyesült Államokban 2, Olaszországban 1, Braziliában 1.

A szeretet leányainak házairól ebből az időből nem találunk sehol sem följegyzést.

A szeretet hősnője.

„Tündökölve jár előttünk dicső ősök szent sora!...“ Ha már üdvös és dicséretes a polgári erények nagyságait követni, ha méltán tekintünk büszkeséggel a haza kiváló őseire, mennyivel üdvösebb, ha a krisztusi erények hőseire nézünk. De ekkor ne büszkeség emelje fel fejünket, hanem inkább megalázódva hajtsuk le, hogy még annyira távol vagyunk tőlük. Drága társulatunk háromszázados multjára tekintve, mi is mondhatjuk a költővel: „Tündökölve jár előttünk dicső ősök szent sora!...“ Igazán szent sora! Hiszen boldog Lujza anyánk, Fontaine Mária, Gérard Janka, Lanel Mária és Fantou Magdolna nővéreink homlokára már a legfőbb tekintély, Krisztus helytartója, illesztette a szentség glóriáját, készül az már Vaillet Mária és Baumgarten Odília, az andersi kórház két vértanúja, és Labouré Katalin nővérek feje köré is. Habár még távolabb állnak a szentté avatástól, de nem kevésbé vértanúk: Ruian Margit, Tisserand Anna Katalin és az a tíz hősnő, akiket a kegyetlen kínaiak, alaptalan rágalmak folytán, jócselekedeteikért fölkoncoltak. Mégis nem ezekről akar szólni e kis tanulmány, hanem egy másikról, aki időben is, életmódjában is közelebb áll hozzánk, kinek tehát könnyebben nyomába léphetünk, mert azért jár tündökölve előttünk.

Nevét még alig ismerjük, mi szegény, kis, maroknyi, magyar nővérek, de ha majd életrajza megjelenik, épp oly lelki gyönyörűséggel merülünk el benne, mint drága Kieffer anyánk soha meg nem únható kedves egyéniségébe.

Amíg Labouré Katalin és Andriveau Apollónia nővér az ég kegyéből nyert csodákkal tündököltek a szentség fényében, ugyanekkor egy másik nagy lélek a szeretet csodáival ejtette bámulatba nemcsak a világvárost, Párizst, hanem úgyszólván az egész világot, amely csak Rozália nővér néven ismeri a szeretet kiváló hősnőjét.

Rendu Janka Mária 1787 szeptember 8-án Franciaország Confort nevű községében született. Még nem volt egészen 15 éves, mikor 1802 május 25-én a társulatba lépett. Gyöngéje egészsége miatt már majdnem elbocsátották, de látva kiváló tulajdonságait, próbaképpen Párizs egyik intézetébe küldték a Franos-Bourgeois-Saint Marcel uccába. Itt nemcsak egészsége állt helyre, hanem annyira meg is kedvelték, hogy mikor 1815-ben az intézet szolgáló nővére elhalálozott, fiatal kora dacára őt nevezték ki utódának.

Az egész városnegyed, ahol mindenki ismerte nagy szívét és tehetségeit, ünnepelt a szerencsés választás miatt. Az igazgatóság azzal lepte meg, hogy a nővérek teljes felszerelését megújította.

Tevékenysége csodával határos. Alapított bölcsőházat, kisdudóvót, iskolákat, árvaházat, patronagét, kórházat, vezette a jótékonyági irodát, nővéreivel látogatta a szegényeket, a munkanélküli iparosoknak alkalmazást szerzett, szegény ifjaknak módot nyújtott, hogy a szemináriumba jussanak.

A városrész szegényei az övé, ő pedig Istenben azoké volt. Úgy mentek hozzá, mint anyjukhoz, neki mondták el terveiket, bajaikat, titkaikat, kívánságaikat. Nagy szíve volt menedékük, lelkiismerete világosságuk, háza otthonuk. Ha a világ üldözött valakit, ha a munkaadó nem adott munkát, a pék kenyeret, ha a háziúr kiüzte és csekély ingóságát lefoglalta, ha a rendőr nem akarta engedni, hogy valaki árújával az uccán kirakodjék, ha az elkorcsosult fiú megsértette atyját, vagy a könnyelmű leány elhagyta a családi tűzhelyet, a szenvedő mind hozzá, mint édes anyjához menekült. Ő azután adott kenyeret, meglágyította a háziúrat és rendőrt, bocsánatkérésre bírta a fiút, s az eltévedt juhocskát visszahozta az otthonba.

Jöttek a szánalomraméltó, jó emberek, de jöttek gonoszak is, kik jóságával visszaéltek, mert Rozália nővér nem utasított vissza senkit, de mindenkinek őszintén megmondta az igazat. Annyi okosság volt még kemény szem-

rehányásaiban is, annyi gyöngédség még soraiban is, hogy meghatotta a bűnösöket s a legmerészebb is hajtott fölve távozott.

Csukjuk be szemünket s a képzelet filmjén szemléljük Rozália nővért ott, ahol legkedvesebb: a beteg szegénynél. Értesítik, hogy N. szegény nem jöhet el, mert beteg. Rozália nővér siet hozzá, gyöngéden érdeklődik a baj oka, természete felől, megtudakolja, mire volna szüksége, majd távozik. De megígéri, hogy visszajön. Nem is haza megy, hanem egyenesen az orvoshoz s oly meghatóan ajánlja neki betegét, hogy az is siet s a legnagyobb gondnal kezeli.

Elmúlik a veszély, de nem Rozália nővér gondossága. A lábadozónak gyöngéd figyelemre, választékos táplálékra van szüksége. Mindez megjön Rozála nővérral. Most egy jó puha és meleg háziruha, majd egy öreg karosszék terem a beteg ágya mellett, hogy most már az udvaron sütkérezhessen, a jó levegőn. Hoz vagy küld, kedveskedik neki mindennel; a jó és szép szülő a nővérek kertjében neki érett, a virág neki nyílt.

Ha azonban a gyógyszer hatástalan marad s a közelgő vég kétségtelenné válik, Rozália nővér oly szavakat talál szívében, amelyek elveszik a halál minden aggódalmát, minden keserűségét, s az ő szavára remény világítja meg a haldokló utolsó perceit. Szava behatol a legkérgebb szívébe is, a legelvetemültebb is jó halállal fejezi be gonosz életét.

1832-ben, azután 1849-ben vagyunk. Párizs uccái néptelenek, a kolera szedi áldozatait, ha egy házba becsap ostorával, mindenki menekül. De mégsem mindenki. Ime, ott jön Rozália nővér, ő nem fél a haláltól, mintha az térne ki előle. Keze az orvosnak, lelke, jó, z. leme a hatóságnak.

Az ördög nem alszik. Gonosz emberek azt híresztelik, hogy az orvosok és gyógyszerészek segítség ürügye alatt terjesztik a járványt. Senkinek sem jut eszébe, hogy Rozália nővért és társait belevonják a fekete gyanúba. A szerető

munkásnép lelkében ők fölötté állnak az ilyesminek, annyira, hogy nevének varázsa képes a haragot lecsillapítani, a fenyegetett életet megmenteni.

Milyen szomorú menet az ott az uccán, most szedtek fel egy szederjes ajkú beteget, aki hirtelen összesett. Szerencsére Collard doktor is éppen arra ment. Hordágyra teszik a szerencsétlent, a doktor orvosságot ad neki. „Méregkeverő, gyilkos!” — hangzik az összeverődöttek között. — Fenyegetőleg veszik körül az orvost. Már emelkednek a botok és eszközök, hangosabb lesz a zaj. „Emberek, hiszen én Rozália nővér barátja vagyok!” „Az más!” — hangzik a tömegben, amely rögtön oszlani kezd, — kalapot emelnek a doktornak, aki nyugodtan távozhat.

Az úri szegényekkel is remekül tudott bánni. Az elszegényedettek őszintén tárták fel neki nyomorukat és megszégyenülés nélkül fogadták el segítségét. Ha fogadószobájába meghívására eljöttek, ügyesen takargatta a kéregetés látszatát. Mosolyogva közeledett hozzájuk: „Uram, vagy asszonyom, egy kis szívességet kérnék, valakinek, aki önhöz közel lakik, egy kis adományt kellene kézbesíteni, nem tenné meg?” Persze, hogy az illető készséggel ajánlkozott, átvette az adományt, amelyen az uccán, kellemes meglepetésére, a saját nevét pillantotta meg.

Rozália nővér még a gazdagoknak is adott, nekik a jöttevén boldogságát szerezte meg. Az ő iskolájába jártak a szeretethölgyek, a szent Vince egyesület tagjai. Főiskolai hallgatók és tanárok, ha valami jót akartak tenni, tőle kértek tanácsot.

Különös tehetséggel tudta megnyitni a gazdagok szívet és erszényét. Lássunk csak néhány képet.

N. N. kertész nagy nyomorba süllyedt. Rozália nővér megrendel nála egy gyönyörű csokrot, csupa szép orchideát és meghatározza az órát, amelyben el kell hoznia. A kertész meg is jelenik s már ott talál Rozália nővérnél egy gazdag idegen hölgyet, aki szenvedélyesen szereti az orchideákat. „Nézze csak, asszonyom, ez a jó kertész ked-

veskedni akar önnek kertje virágaival, én megígértem neki, hogy jó fogadtatásban részesül." Nem is kapott a szegény kertész még soha annyi dicséretet, de olyan segítséget sem.

Egy másik kép. Szegény munkás asszony nem tudott keresztanyát szerezni kis újszülöttjének. Rozália nővér magához rendeli őt, amikor egy gazdag leány látogatását várja. Az ifjú leány gyönyörködve nézi a szép kis babát. „Lássa, kedves kisasszony, azért vezette ide a gondviselő Isten, hogy keresztanyja legyen a kicsikének." Midőn a hölgy a vállalandó felelősség tudatában kissé habozott, ily szavakkal döntötte el az ügyet: „Ne féljen, kisasszony, maga a jó Isten fogja önnek ezt megköszönni."

Akiket jobban ismert, azoknál nem használt semmi kerülőt. Valaki, akinek oka volt elillanni Párizsból, tanácsot kért tőle: hogyan távozzon ismeretlenül. Egy pillanatig gondolkodik, eszébe jut, hogy egy ismerőse éppen utazni készül, rögtön felkeresi és így szól hozzá: „Ugye, van szüksége egy szolgára?" — Most éppen nincs, nővérem! — „De igen, ma csak egy napra fogadjon egy szolgát, hogy nekem szívességet tegyen!" Egy másiknak ezeket üzenté: „Ne higye, kérem, hogy bejut a mennyországba, míg el nem helyezte két árvámat, mert ha ezzel a teherrel érne a kapujába, biztosítom, nem nyitnák ki önnek!"

Az 1848-as forradalom sok meleg napot szerzett Rozália nővérnek. A városrész egyik derék munkása jelentékeny részt vett a fölkelésben. Elfogták. Hiába jártak közbe érdekében, az elutasító válasz rendületlenül így hangzott: „Semmi irgalom annak az embernek, az igazságosság végezzon vele."

De Rozália nővér még most sem esett kétségbe. A fogoly munkás kis leánya, egy hat éves aranyos gyermek, odajárt iskolába. A szegény kicsike nem szűnt meg sírni, zokogni, mióta atyját elfogták. Rozália nővér imádkozott és várta a Gondviselés intését. Nem kellett soká várnia. Cavaignac tábornok bejelentette látogatását. Rozália nővér nem szólt a fogoly érdekében, hanem mikor a tábornok

a kisleányhoz ért, ennek szólt halkán: „Gyermeke, ennek az úrnak egy szava megmentheti atyádat, kérd meg, adja vissza neked." A gyermek rögtön odatért a tábornok elé, s zokogástól fuldokló hangon könyörgött: „Ó, jó Uram, adja vissza atyámat, olyan nagy szükségünk van rá és oly nagyon jól!"

— Bizonyára rosszat tett!

— Nem, egész biztosan nem, a mama is mondta, különben én megigérem, hogy már nem teszi többet. Adja őt vissza, nagyon fogom önt szeretni.

Rozália nővér nem szólt, de esdeklő tekintete eleget mondott. A tábornok alig tudta visszatartani könnyeit. Aki már annyi győzelmet aratott, most egy gyermektől legyőzetett. A fogoly néhány nap múlva visszatérhetett családjához. Két olyan ügyvédje volt, akik még sohasem vesztek: az ártatlanság és a szeretet.

A rendőrségtől nyomozott felkelők hozzá fordultak, hogy segítse őket a szökésben. Rozália nővér, nem törődve a következményekkel, nem egynek nyújtott módot a menekülésre. A kapitányságon szóba került, hogy szigorúan kell eljárni vele szemben. Az egyik tisztviselő, aki jól ismerte, személyesen ment el hozzá és figyelmeztette, ne folytassa tovább, mert börtönbe kerül. Rozália nővérnek azonban sokkal jobb szíve volt, semhogy javulni tudott volna. Megint szeretetéhez apelláltak az üldözöttek és ő engedett. Zsiske rendőrkapitány most már kiadta az elfogatási parancsot. A biztos, akinek végre kellett volna hajtania, egyszerre védője lett Rozália nővérnek. „Uram, az egész városrész felkel akkor, mint egy ember, s mi tehetetlenek leszünk a néppel szemben, mert érte mindenki fegyvert ragad." „Hát micsoda hatalom ez a Rozália nővér!? — mondá a kapitány. — majd én magam megyek hozzá."

Polgári ruhában meg is jelent a Fakard uccában. Mint mindig, most is a kérelmezők csoportja szorongott Rozália nővér fogadó szobája előtt. A rendőrség főnöke áthaladt a tömegen és üzenté a főnöknőnek, hogy fontos közölni

valója van. Rozália nővér, aki nem ismerte Zsisket, mosolyogva jött eléje és kérte: várjon néhány percig, hadd végezzen szegényeivel. A várakozás percei bizony jó hosszúra nyultak, de az ismeretlen látogató meggyőződhetett Rozália nővér befolyásáról. Mikor szegényeivel végzett, udvariasan kérdezte, miben lehet szolgálatára. „Nem jöttem szívességet kérni, hanem igenis adni. Én Zsiske rendőrkapitány vagyok. Ön, nővérem, merészkedett a lázadók egy tisztjét a szökésben segíteni, tudja-e, hogy azért a legszigorúbb eljárást érdemelné? Már ki is adtam az elfogatási parancsot, de egyik biztosom kérésére visszavontam. Kötelességemnek tartottam azonban eljönni, hogy megmondjam, minek tette ki magát és ajánlom, legyen okosabb szertetszolgálatában.”

„Kapitány uram — felelé Rozália nővér, — a szeretet leányának nincs zászlója, nem nézi, vajjon a szerencsétlen az államért, vagy ellene küzdött-e, csak azt látja, hogy segítségre szorul, és ez elég. Ha egyszer önnel is megtörténék, hogy üldözik, s alkalmam lenne segíteni, egy percig sem haboznék.”

A rendőrkapitány elmosolyodott e szavakra. A beszélgetés tovább folyt udvarias formában, de Rozália nővér nem tudta meggyőzni a rend éber őrét, hogy az irgalmas nővérek más kötelességei vannak, mint a hatalom képviselőinek.

A rendőrfőnök elpalástolta megihatottságát. Rozália nővér szavai, jelleme, bátorsága annyira hatottak rá, hogy alig tudott hatásától szabadulni. Most már értette a rendkívüli befolyást, amit a szeretet ez alázatos leánya gyakorolt, de nem engedhetett. Búczuzásul így szólt hozzá: „A múltra szemet hunyunk, de nagyon kérem, a jövőben ne forduljon elő ilyesmi, mert fájna, ha fel kellene lépünk ön ellen.”

„Főnök úr teszi a saját kötelességét s én az enyémet. Sokat adok ugyan szabadságomra, de még többet az irgalmasságra.” A rendőrség főnöke jól tette, hogy kegyes volt, mert néhány nap múlva Rozália nővér a gyalogság

egyik tisztjét mentette meg a munkásoktól. Miután a tiszt csapata sok kárt tett a felkelők sorában, az uccai harc hevében elszakadt parancsnokától. A munkások egy része most a tiszt ellen fordult, hogy rajta boszulja meg társai halálát. A szorongatott ifjúnak csak egy uccán kellett bekanyarodnia, hogy a Fakard-uccába Rozália nővér intézetébe jusson. Persze, hogy odamenekült. A nővérek éppen a kapuban voltak, s főnöknőjükkel együtt rögtön az üldözők s az üldözött közé álltak. A előbbieket megálltak egy pillanatra, de haragos tekintetük és kiabálásuk mutatta, hogy ez egyszer nem találta meg az utat szívükhöz. Már emelkednek a fegyverek, hogy a nővérek válla fölött elvégezzék a véres munkát. Ekkor Rozália nővér térdre borul és átható hangon kiáltja: „Már ötven éve, hogy önöknek szenteltem életemet. A feleségeiknek, gyermekeiknek tett jókért kérem most ez embernek életét!”

A felkelők haragja lecsillapul, szemük könnybe lábad, szalutálnak és távoznak.

Két nap múlva vége lett a felkelésnek. A rendőrök házról-házra jártak az eldugott fegyverek fölkeresésére. A nővéreknél is megjelent, biztosra véve, hogy hiába jött. „Csak a forma kedvéért nézlem be, mert ugyebár önöknel nincsenek fegyverek!” „Téved, uram, talán sehol nem lesz ilyen gazdag zsákmány, — mondá Rozália nővér, — Mikor az ütközet hevében a munkások menedéket kerestek, itt rakták le fegyvereiket.” Ezzel bevezette őket egy terembe, ahol tényleg sok fegyver volt. „Tessék, vigyék el, úgy sem tudom mit csináljak velük.”

Ilyen volt Rozália nővér. Élete alkonyán Isten nehéz megpróbáltatást bocsátott reá. Szürkehályog éje borult szemére. Nagy lélekkel fogadta a csapást, de gondolhatjuk mi volt ez annak, aki olyan tevékenységet fejtett ki; mit érezhetett, mikor már nem láthatta szegényeit, nem használhatott senkinek, ellenkezőleg, mások segítségére szorult. A földön nem volt számára öröme, sóhajtozott az ég után. Egy mellhártya gyulladás 1856 február 5-én véget vetett életének.

Temetése diadalmenet volt. Akiket életében felkérés, tanácsaival támogatott, mind elkísérték utolsó útján. A koporsóját követő tömegben a társadalom minden osztálya képviselve volt. A sajnálat és csodálat egyesített itt embereket, akik különben sohasem találkoztak volna az életben. A sirját jelző nagy keresztre ezt írták: Rozália nővérek hálás barátai a gazdagok és szegények.

Párizs városa körútjai egyikét az alázatos szeretet leányáról nevezte el. És a kerületnek előljárósága, amelyben működött, szabadkőmíves elvei dacára, kegyelettel őrizi ma is Rozália nővér nagy arcképét a kapitánysági épület egyik termének falán.

Zarándokút a Szentévben.

(Folytatás.)

A kihallgatást követő napokat arra fordítottuk, hogy az Örök város nevezetességeit megtekintsük. A legelső út a missziós kiállításhoz vezetett. Egyedül kellett mennem, kedves szuperiorom beteget jelentett; fáj a lába a sok szaladgálástól. Amint a Szent Péter bazilikához érek, kijött onnan egy nővér. Tudtam ugyan, hogy körülbelül merre van a kiállítás, de gondoltam, biztonság kedvéért megkérdezem a nővért. Ékes francia nyelven köszöntöm: „bon jour!” és hogy tud-e németül? „Ein wenig” volt a válasz, elég idegyszerű kiejtéssel. Megkérdeztem, hogy hol kell a misszióskiállításba menni? „Jöjjön velem, — mondotta, — nekem is arra kell mennem.” Néztem egy kicsit, határozatlanul, hogy én övele menjek, mintegy kísérem!? De mivel a nővér már indult és beszélgetni kezdett, rettenetesen pofozva a der-die-das-t, nem volt mit tennem, hát mentem vele. Gondoltam, nem vagyunk a Ménesi úton, hanem Rómában, ahol az emberek még tisztességesen tudnak gondolkodni. A hosszú úton majdnem mindenki köszönt, de nem nekem, hanem a nővérek. Máskor is mentem arra, és senki sem köszönt. Papnak Rómában nem szokás köszönni, különben sohasem tehetné fel az ember a kalapját. A kedves nővér egyenesen bevezetett a vatikáni múzeum folyo-

sójára, ahol a kiállítás kezdődött. Jegy nélkül engedtek be, de csak a nővér miatt, mert mihelyt az elment, jött a talián, hogy hol a biléta! Három lírát kellett neki adnom.

Alighogy az ember beér a nevezett folyosóra, mindjárt a harmadik fülke szent Vince kettős családjaé. A közepén egy szép szent Vince kép, alatta a generális atyáé. Ez alatt misszióink statisztikája van, amely a harmadik vagy negyedik helyet foglalja el más missziórendek és kongregációk statisztikája között. Sajnos, a nővérek nem küldtek be statisztikát. Ezalatt egy állványon vannak a két társulat által kiadott missziófolyóiratok. Az irek és az amerikaiak vezetnek. Néhány nagy angol folyóirat volt ott, alakjuk nagyobb, mint a Magyar Kulturáé. Magyart hiába kerestem. Az oldalfalakon boldog Lujza anya, továbbá boldog Perboyre és Clef képei vannak. A folyosó végén két gyönyörű, hatalmas festmény vonta magára figyelmemet. Az első nővérek megérkezése Kínába. Egy csapat nővér épen a part-ra száll a bennszülöttek örömmujongása közben, mindegyik cipeli a kék zsákját. Egy másik csapat pedig épen akkor indul el a nagy hajótól egy kis ladikban. Ez a ladik is tele van kékszakkokkal. A magasban pedig ott lebeg maga az Úr Jézus, kezait áldólag terjeszli a kis csoport fölé, szentséges Szívéből pedig kegyelem sugarak törnek elő, melyek sajtáságos vonzó fényt kölcsönöznek a képnek.

A másik festmény a nővérek apostoli tevékenységét ábrázolja. A folyó partján kitélt gyermekre bukkannak. Az egyik nővér tartja a másik megkereszteli. Az egész képet megvilágítják a bűn nélkül fogantatott szent Szűznek kezéből kiáradó fényugarak. Mind a két kép levelezőlap alakjában is közkézen forog Olaszországban. (Nálunk is megkaphatók a tisztelendő Assisztens nővérmél.)

Ebből a folyosóból jut az ember a Vatikán-kertbe, ahol a tulajdonképeni missziós kiállítás el volt helyezve. A kiállítás rendezésében főképen a történelmet tartották szem előtt. Így meglevenedik a nézők szeme előtt az Anyaszentegyház egész történelme. A hatása leírhatatlan. Lelkesedés szállja meg az embert, úgy, hogy kész volna azonnal követni az Úr Jézus szavát: *Menjete ki az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.* (Márk. 16, 15.) A harmadik teremben, a bejáratnál szemben, feltűnik, egy hatalmas nagy festmény, mely boldog Perboyre János Gabort ábrázolja. Ugyanebben a terem-

ben van boldog Clet Ferencnek is egy képe; továbbá de Jacobis Jusztin mosolyog le kedvesen a magasból, mellette boldog Ghebra Mihály képe. Itt van továbbá tiszteletreméltó Andreis Felix képe ki elsőnek lépett szent Vince gyermekei közül az Egyesült Államok területére.

Kína és Japán misszióinak külön pavillont szenteltek. Itt vannak a legjobban képviselve szent Vince gyermekeinek missziói. A legérdekesebb a ningpoi pagoda modellje. Az ember maga előtt látja a furcsa kínai épületet kicsiben. A legfurcsább a buddhista pokol. A közepén ül Buddha, kemény, szigorú arccal; alatta ördögök sűrögnek-forognak, nincs nyugtuk. Rettenetes tűz ég. Az ördögök vasvillára nyársalják az elkárhozottakat és a tűz fölé tartják, mint mikor az ember kirándulás alkalmával szalonnát pirít. Másutt meg izzó szurokkal leöntik stb. A buddhista mennyországot is látni, ebből azonban nekem nem kellene lgen színtelen, úgyszólván, egy nagy semmi. Hiszen a budhista nirvána úgy sem más, mint egy nagy semmi. Különféle éde nyek, ruhák stb. láthatók még! Majd néztem az ott működő misszionáriusok és nővérek névsorát. De bizony magyart csak egyet láttam: „François Fridrich frère coadjuteur de Újarad.“ Chentingfuban van. Nővért, Magyarországból, pedig egészen hiába kerestem. Reméljük azonban, hogy eljön az idő, nem is olyan sokára, hogy mi is mehetünk, hogy mi is teljesíthetjük, mint külföldi nővéreink és rendtársaink, az Üdvözítő utolsó parancsát: *Menjetez ki az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.* (Márk. 16, 15) Szent Vince atyánk parancsa pedig az, hogy mindannyian át legyünk hatva ettől az apostoli szellemtől és neveljük magunkban ezt a szellemet, hogy bármely pillanatban készek legyünk elhagyni mindent és menni a pogányok közé.

Két napot töltöttem a missziókiállításán és mégsem tudtam megnézni mindent. Szereltem volna még többször odamenni, de programmunk a katakombákba szölyített.

A jelenből visszazálltunk a múltba, az Anyaszentegyház jelen küzdelmeiből az első századok viharáiba.

A katakomba elnevezés tulajdonképen a harmadik század végéből való. Azelőtt egyszerűen temetőknak nevezték őket. Az elnevezés onnan származik, hogy Lucina szent Sebestyén hit-testét a Via Appia azon részén temette el, ahol hirtelen ereszkedik, az úgynevezett mélyedésben. Ezt a mélyedést görög nyelv-

ven Katakombas-nak nevezték el. És így az elnevezés azután átment Róma valamennyi régi, nagy temetkezési helyére.

A katakombák tulajdonképen nem voltak istentiszteleti helyek, hanem csak temetkezési helyek. Istentiszteletet csak az üldözések idején tartottak bennük, akkor is ritkán. A szentmise áldozatot rendesen este mutatták be magánházakban, vagy a katakombák fölött, a szabad ég alatt. A sír fölé építették az úgynevezett Cella memoriálist. Ez egy legtöbbször fedetlen, három falból álló épület, a negyedik része nyitott. A közepén volt az oltár, mely az alatta levő sírral összeköttetésben volt.

A legnagyobb katakomba a régi Via Appián van. Ez az út végig húzódott egész Itálián. Appius Claudius censor építtette Krisztus előtt 312-től kezdve. Egyes részei még ma is érintetlenek és még jó erősek. Ezen az úton van a híres Szent Callixtus katakomba. A fölötte elterülő termékeny föld a trap-pistáké. A római időkben ez az egész terület a híres és gazdag Ceciliusoké volt. Ez a család Róma egyik büszkesége volt. Híres hadvezérek és államférfiak kerültek ki belőle. Hogy neve és dicsősége mindmáig fennmaradt, az a család utolsó tagjának, egy gyenge szűznek, de hőlelkű vértanúnak köszönhető, kit szent Cecilia néven tisztelünk. Cecilianak valamelyik öse keresztényé lett. Birtokán temetkezési helyet ásatott magának és megengedte, hogy a szegényebb keresztények körülötte temetkezzenek. Így keletkezett ez a katakomba.

Maga Cecilia olyan időben szenvedett vértanúságot, mikor tulajdonképen nem volt üldözés, Alexander Severus császár idejében. Erről a császárról az a hír volt elterjedve, hogy titokban ő maga is keresztény. Az bizonyos, hogy anyja, Julia, keresztény volt. Ő maga igen pártolta a keresztényeket, úgy, hogy Róma területén templomok is emelkedtek. Ebben az időben épült a Sancta Maria Antiqua templom, az első Szűz Mária templom, melynek ma már csak romjai vannak meg. 229-ben a perzsák hadat üzentek a császárnak. A hadjáratot ő maga vezette. Míg a császár távol volt, a római prefektusnak megfájdult a foga a Celciusok óriási vagyonára. Cecilíát tehát el kellett tenni láb-alól, annál is inkább, mivel éppen akkor adta kezét Valeriánusnak; így nem volt remény arra, hogy a család kihal. A keresztényüldözö rendeletek pedig elvben érvényben voltak. Cecilíáról mindenki tudta, hogy keresztény, sőt, hogy férjét, Valeriánust és sógorát, Tiburtiust is megtérítette. Valeriánt rávette arra

is, hogy az ő szüzességi fogadalmát tiszteletben tartsa, sőt Valeriánus maga is letette a tisztaság fogadalmát. A prefektus először Valeriánusszal és Tiburtiusszal végzett, majd Ceciliát fürdőszobájába záratta és ezt oly magas hőfokra fűtette 48 óráig, hogy okvetlenül meg kellett volna fulladnia. A három ifjú Babilonban a tüzes kemencében életben maradt, így óvta meg a jó Isten Ceciliát is. Ezért másnap, ugyancsak a fürdőszobában, lefejezték. Három vágást tett a hóhér a szent vértanú nyakára, ki azonban nem halt meg. Két napig élt még. A Ceciliusok háza még ma is megvan a Via di Sancta Cecilián. Ezt templom-má alakították, de nagyjából megvan a régi patriciusi ház alakja. A kérdéses fürdőszoba is megvan, a vértanúság helyén oltár. Ide hozták 821-ben szent Cecilia holttestét a katakombából.

A katakombák ugyanis a germánok betörései után feledésbe mentek. 821-ben újra felfedezték a Ceciliusok sírhelyét és benne szent Cecilia holttestét stólába és tógába öltöztöten, szüzi érintetlenségben és teljes épségben. I. Pashalis pápa elvitette a holttestet a szent Cecilia templomba. 1599-ben Moderna, a híres szobrász, márványszobrot készített a holttest nyomán, ez van ma a szent Cecilia oltár alatt. Ennek másolatát Mac Bride nevű amerikai művész készítette tiszta fehér márványból és felesége emlékére elhelyezte szent Cecilia katakombai sírjára. Ennek a fényképe forog közkézen az ismeretes levelezőlapokon.

De most térjünk vissza a katakomba eredetére és nevére. Szent Cecilia halála után a római prefektus nem tudta megszerelni a Cecilius nemzetség birtokait, mert ezek a római államra szálltak át. Zephirinus pápa megbízta Callixtus diakonust, hogy szerezze meg a ceciliusi birtokból azt a részt, amelyben a katakomba van. Callixtus meg is vette az államtól. Ezért hívják ma a katakombát Callixtus katakombának.

Zephirinus óta, a század végéig, tehát 200 és 300 között ide temették el a pápákat. A bejárat után mindjárt a pápai sírok következnek. Ezután jön szent Cecilia sírja. Itt mindig friss virágok nyílnak. Az ember órákig nézné ezt a sírt, olyan gyönyörű és megható. Friss virágok mindennap egy 1800 évvel ezelőtt meghalt szüz vértanú sírján! Vajjon 1800 esztendő múlva ki fog ránk gondolni? Adja a jó Isten, hogy, ha nem is gondol ránk senki sem a földön, — hiszen ez lehetetlen, — legalább találkozzunk az örök hazában Ceciliával.

Ilyen gondolatok foglalkoztattak, mikor szent Cecilia sírja

mellett az őskeresztény katakombában az Újszövetség vérontás nélküli áldozatát bemutattam. 1800 évvel ezelőtt talán egy szent vértanú állott ugyanazon a helyen és mutatta be a legszentebb áldozatot. Most magyar énekek szálltak fel a katakombák mélyéből a jó Istenhez, akkor görög és latin himnuszokat zengtek az üldözött keresztények. Hányszor énekelhetett itt a jó Isten dalnoka, szent Cecilia? Egy kicsit elszomorodtam. Szent Cecilia sírjánál misézik és imádkozik egy gyarló ember, ki gyarlóságát éppen az éneken érzi a legjobban; kinek bizony mindegy, hogy a legszebb dalt vagy jétszák-e a harmóniumon vagy a zongorán, vagy pedig össze-vissza nyomkodja valaki a billentyűket. De vigasztalódom. Ha a jó Isten nem is adott mindenkinek dallamot a fülébe, de adott mindenkinek dallamot a lelkébe, utólérhetetlen dallamot, melyet mindenkinek el kell sajátítania a földön, hogy azt tovább énekelhesse majd a síron túl szent Ceciliával. S ez a dallam a lelki összhang, a lélek harmóniája. Mikor az ember a katakombákban jár, érzi ezt a harmóniát, hallja ezt a dallamot, különösen, ha a legszentebb áldozatot mutathatja ott be; és hallgatná egy napig is az oltárnál, mintha csak a vértanúk énekelnék körülötte az égi himnuszokat. Azért tartana ott a szentmise akár egy napig is, de hát sürgetik az embert, mert mások is akarnak egy kis katakombai boldogságot.

Nézzünk egy kicsit körül elben az ősi katakombában. Közvetlenül a bejáratnál egy gyönyörű, szép freskón látjuk szent Ceciliát, díszes ruhába öltöztöten, imádkozó alakban, vagyis állva, széltérjesztett karokkal, mint a pap az oltárnál. Az őskeresztények az imádkozásnak csak ezt a módját ismerték. A mai, összetett kezekkel való imádkozás germán eredetű. Továbbá az őskeresztények, legalább is a nyugatiak, nem térdeltek az imádságnál, hanem álltak. A térdelés csak a harmadik században honosodik meg nyugaton, midőn az udvari szertartások is keletiek lettek.

Szent Cecilia alakja alatt van az Üdvözítőnek és Orbán pápának mellképe.

Szent Cecilia sírjától tovább haladva, az úgynevezett szent-ségi kápolnába érünk, melyek tele vannak bibliai képekkel, a szentségek előképeivel. Így: Mózes vizet fakaszt a sziklából; a vízből Péter embereket halász ki; a csolás kenyérszaporítás; a jó pásztor vállán az elveszett bárány; Jónás története különféle képekben; a hajó iróg a tengeri hullámain, az utasok segíté-

gért kiáltanak, a segítség meg is jön az égből, egy dicsfényes alak kezét nyújtja le.

Az őskeresztények nem riadtak vissza pogány mythologia események ábrázolásától sem. A szentségi kápolnából jut az ember a második régióba. Itt találjuk a négy évszak megszemélyesítését és egyéb mythologiai alakokat. Sok helyen, más katakombákban láttuk (Eirene) Iréne a béke istennő alakját, valamint Justitia istennőt. Az előbbi ruhátlan, azonban a fejéről leomló dús haj elfödi az egész testet. Justitia rendesen mérleget tart a kezében.

Különféle állatok vannak a katakombákban ábrázolva. Így a galamb olajággal a csőrében; ez az örök béke jele. A bárány az Isten Bárányát jelképezi. A páva rendesen szállófürtből csipdes; ez a halhatatlanság jelképe. Nem kell azt gondolni, hogy ezek a képek az őskeresztény időkbeli, élettelen, merev képek, mint amilyenek a középkoriak. Nem, a legtöbb duzzad az élettől. Élő, eleven alakok mozognak azokon a katakombai festményeken. Igen, az idő sokat rongált rajtuk, mégis élvezi őket az ember. Talán két hibájuk van. Az egyik a túlságos idealizálás. Mindenki fiatal. A legszebb kép a jó pásztor képe. A jó pásztor azonban nincs több, mint 18-20 éves. A második hiba, hogy túlságos sokat adnak a szimetriára és az arányos elhelyezkedésre. Középen van a főalak, tőle jobbra-balra egyenlő számú alakok. Ez azonban az őskeresztény korban nem volt hiba, hanem követelmény. A merevség a III. századi képeken mutatkozik először. Ekkor hódított tért a bizanci etiket, mely a művészeket is megrontotta egészen a XIV. századig. A képeken az alakok rómaiásan vannak öltözve. Így az Üdvözítő és az apostolok tunicát és tógát viselnek.

Azonkívül különféle szimbólikus jelek láthatók a falakon. A legismertebb az I H S. A legtöbben így magyarázzák ezt a három betűt: *Jesus hominum Salvator*, Jézus az emberek Megváltója. Pedig nem azt jelentik. Ezek a görög A B C betűi, és latinul átírva, a legszentebb név három első betűje. J E S.

A második gyakori jel a Krisztus monogramm X P. Talán a kedves olvasók közül is többen kérdezték már önmaguktól, mi köze a Krisztus monogrammnak az ix-hez meg a pé-hez? Hát ez nem ix és nem pé, hanem *chi* meg *ro*, vagyis görög ch és r. Tehát X P = Chr. Vagyis *Christos*. (XPICHTOS.)

Végül a harmadik igen gyakori szimbólikus jel a hal képe.

A keresztények sokszor erről ismerték meg egymást. Ha ketten találkoztak és az egyik tudni akarta, hogy keresztény-e a másik, lerajzolt a földre egy halat, vagy kimondta ezt a szót, *ichthūs*, ami görög nyelven halat jelent. Ha a másik válaszolt, szintén lerírta a halat, ez annak a jele volt, hogy ő is keresztény. Ennek a szimbolumnak az eredete Domitianus császár koráig vezethető vissza. Ez a császár ugyanis megkövetelte, hogy őt Dominusnak nevezzék, holott ezt az akkori római nyelv szokás csak istenekre értette, továbbá az Isten fia címet is követelte magának. A keresztények ezzel szemben azt vallották, hogy csak egy Dominus van, és Istennek, természete szerint, csak egy fia van. Ezt a hitüket fejezte ki a hal szimboluma, melynek görög neve *ichthūs*. Az *ichthūs* szó minden betűje a hitvallás minden egyes szavának egy-egy kezdőbetűje. *Ichthūs* = *Jesus Christus Theou Ujos Solér*. Magyarul: Jézus Krisztus, Isten fia, Megváltó.

Most már nagyon belemelegedtünk a történelemben és a régiségtanba, de talán nem árt, ha a Központi Lap kedves olvasói ilyesmiről is hallanak valamit. Miután elvégeztük ájtósságunkat, a trappisták mindekinek reggelit adtak. Így tesznek minden zarándokkal. A reggeliért nem követelnek semmit, de kifizeti magát, mert a zarándokok nem szoktak szükmarkúak lenni. Miután mindent megnéztünk, amennyit egy délelőtt meg lehetett nézni, hazafelé indultunk. Útközben betértünk a Quo Vadis kápolnába. Ismerjük azt a szép legendát, amely ehhez a kápolnához fűződik. A Néró-féle üldözés alatt a keresztények rávérték Pétert, hogy meneküljön. Péter el is menekült. De alighogy kiért a városból, találkozik a keresztelvívő Üdvözítővel. Péter kérdi: „Quo Vadis, Domine? — Hova mész, Uram?” — „Megyek Rómába, hogy újra keresztre feszítsenek!” — Péter ebből megérti az Úr akaratát és visszatér. A találkozás helyén van a kápolna. Még az Üdvözítő lábnyomát is mutogatják egy kövön.

Majd a hatalmas Collosseum mellett mentünk el. Egy este gyertyás körmenetet tartottunk a vértanúk tiszteletére, kiket itt a vadállatok elé dobtak. Mindenütt szent volt a hely, melyen álltunk. A vértanúk vére szentelte meg. Délután templomokat látogattunk, de templomokról már úgyis eleget hallottunk, azért arról most nem beszélünk.

Másnap, talán július hatodika lehetett, kimentünk még az ősrégi Via Nomentaná-ra. Kétezer évvel ezelőtt is így hívták ezt

az utat. Az egész vidék a Claudiusok birtoka volt. Ennek a nemzetségnek dicsősége **szent Ágnes és szent Emerentiana**. Itt voltak eltemetve pogány és keresztény őseik között. Holltestük ma a katakomba fölött emelkedő főoltár alatt van.

Szent Ágnes szentélyével szemben van szent Constantia mauzoleuma. Constantia Nagy Konstantin leánya volt. A kis kőalakú szentély tulajdonképpen szent Ilonának és szent Constantiának sírboltja, csak a harmadik század közepén kezdik templomnak használni. A mennyezeten szüreti jelenetek vannak festve, elég pogányul, azért némelyek azt hiszik, hogy eredetileg Bacchus istennek volt a szentélye. Bacchus a bornak istene és mindannak, ami a borral összefügg.

Most itt az ideje, hogy haza utazzunk, a zseb már nagyon könnyű. Sokat elmondtam már Rómáról, de a negyedrészt sem mondtam el annak, amit láttunk és hallottunk. Csak még az utolsó napi otttartózkodásról szeretnék valamit mondani. Boldoggáavatás volt. Helvenkét kóreai vértanút avattak boldoggá. A vatikáni magyar követtől kaptunk jegyeket elég jó helyre. Mikor beértünk a Szent Péter bazilikába, talákoztunk egy nővérrel, ki már messziről kiáltja felénk: „bon giorno!” Ezzel szószerint hozzánk szalad és int és magyaráz taliános temperamentummal, hogy menjünk utána! Megmutatjuk neki jegyünket, de ő eldugatta velünk. Vitt bennünket előre, egyenesen a szentélybe, bársony székekre ültetett bennünket, közvetlenül a biborosok mögött. A jegyszedő svájci testőrök mindenütt helyet nyitottak neki és keményen vigyázz állásba vágják magukat előtte; a mi jegyünket pedig nem nézte senki. Így mindent jól láthattunk. Egy biboros mondta a nagy misét. Az evangélium után az ambora lépett egy protonoárius, ki felolvasta a boldoggáavatási bullát. Délután pedig a Szentatya jött a boldogok ereklyéihez imádkozni. Az az öröm és lelkesedés, mellyel a tömeg a Szentatyát fogadta, leírhatatlan. Hordozható trónuson vonult be a templomba, mindenfelé áldást osztogatva. Az egész templom tombolt a lelkesedéstől, éltették a Szentatyát, kiabáltak, evviváztak, felugráltak a padokra, kendőket lobogtattak, tapsoltak, itt-ott beleveggyűlt, a nagy hangzavarba egy egy magyar „éljen!” és német „hoch!” kiáltás is. A Szentatya pedig kedves mosollyal és fáradtan, bágyadtan osztotta áldását. Majd litánia következett, mely után a Szentatya kivonulása ugyanolyan volt, mint a bevonulás.

Másnap, július 11-én, elhagytuk az Örökvárost. Utunk Anco-

nába vitt. Itt újra feltűnt a végtelen tenger. Ancona a középkor történelmében nagy szerepet játszott. A pápai államnak egyik végvára volt. Itt halt meg a középkor egyik legnagyobb pápája, II. Pius, Mátyás királynak hű szövetségese a törökök ellen. 1462-ben megújította a magyar királlyal kötött szövetséget, melynek eredménye az 1464-iki hadjárat volt. Maga II. Pius vezette hajóhadát a török ellen, de már betegen érkezett Anconába, ahol a hajóhad szeme láttára adta ki hős, szent lelkét. Nem érhetette már meg Mátyás király szabácsi győzelmét. Sokan követ vetettek erre a nagy pápára! Igen, ő pápasága előtt, mint Aneas Silvius de Piccolomini, nem a legjobb és a legeggyháziasabb életet élte, de a pápaválasztás után a legelső trónbeszédében kijelentette: „Aneam rejicite, Pium recipite!” „Vessétek el Aneast és fogadjátok el Piuust!” És tényleg ő a legnagyobb és a legszentebb életű pápák egyike.

Innen Loretóba mentünk, ahol a szent család házában misézhattunk. Talán épen azon a helyen dolgozott a kis Jézus, vagy ott szorgoskodott a szent Szűz, amelyen álltunk és mutattuk be a legszentebb áldozatot. Ünnepi pillanatok ezek, egy kis földi mennyország. Csak az a baj, hogy csak egy fél óráig tart. Majd Assisibe zárandokoltunk, ahol szent Ferenc sírjánál mondtuk a szent misét. Utolsó utunk Olaszországban Pádua volt, a nagy csodatevő szenthez, a népszerű szent Antalhoz. Olaszországban talán az összes szentek között őt tisztelik a legjobban. Az olaszok elég csúnyán tudnak káromkodni, de ha a szenteket szidják, szent Antalt mindig kihagyják, legfellebbebb a szamarát szidják.

Innen már hazavezetett utunk. A legelső hely, ahol megállapodtunk, Nagykanizsa volt, ahol a nővérek nagy vendégszeretettel fogadtak. Ők voltak az elsők, kiknek utunk történetét nagy vonásokban elmondtuk magyarul is, de leginkább jó hoada-bauer német nyelven, mert az irodalmi német kitöri az ember nyelvét.

Hisszük, hogy sok kegyelemben részesültünk, hiszen megvolt bennünk a jó akarat és jó szándék. Kettőt nem fogok soha elfelejteni. Az egyik a flórenci missiósház, mely csordultig van telve szent Vince atyánk szellemével és szeretetével; a másik a Szentatya áldása, mely, a Szentatya szavai szerint, nemcsak nekünk szólt, hanem mindazoknak, kik közel állnak hozzánk. És én azt hiszem, hogy mindkettőnk akkor elsősorban szent Vince két magyar családjára gondolt.

Vége.

Hírek.

Papszentelés.

Az isteni Magvető ismét egy új munkást küldött az ő aratásába, hogy örömhírt vigyen a szegényeknek. Örömhír ez főképpen nekünk, mert a magas kiválasztás, ez évben már második alkalommal esik szent Vince atyánk lelki családjára. Az új munkást, főtisztelendő Gazdik László urat, ez év október havának 11-én a pécsi megyéspüspök, öméltósága Virág Ferenc úr áldozópappá szentelte.

A virágokkal dúsan díszített oltár előtt térdelő ifjú misziionárius számára sok nővér esdekelt kegyelemért Istenhez, mert a papszentelés éppen a szentmagány idejére esett. A következő napon, október 12-én volt a primícia, szintén Központiházunk kápolnájában. Az újmisést áldása bizonyára hathatósan hozzájárult a szentmagány kegyelmeinek fogantatásához.

Vajha minél gyakrabban részesülhetnénk ily nagy kegyelemben!

Karácsonyi angyalkák.

A Máriaház kis kápolnája az Úrjövét negyedik vasárnapján ismét kedves ünnepnek volt színhelye. 35 kis ártatlan gyermeklélek vágyakozott sóvárogva a Messiásra, és legszebb karácsonyi ajándékképpen először fogadta szívébe az Üdvözítőt. A glóriás szép ünnepség a mély Adventben karácsonyi hangulatot ébresztett a jelenlevőkben.

Ami minket is érdekel.

A L' Echoból.

Az olaszországi kedves nővérek, akik évi lelkimagányukat Párizsban, az Anyaházban végezték, visszautazá-

suk alkalmával, szeptember 2-án, magukkal vitték azt az értékes albumot, amely a Máriagyermekeknek a szentséges Atyához intézett kérvényeit tartalmazza, tiszteletreméltó Labouré Katalin boldoggáavatásáért, 1930-ra.

Az öt világrészből, harmincnégy nemzetségből, 1688 kérvény jutott el az Anyaházba. Néhány kivételével valamennyi el volt látva kardinálisok, érsekek, püspökök sajátkezű aláírásával. Egyesek meleg megjegyzést, sőt levelet is csatoltak hozzá.

Hogy ez az ajándék a szentséges Atyához méltó legyen, külön-külön minden nemzet kérvényei egy-egy szép tokban voltak elhelyezve. Kívül, csinosan festett keretben, a társulatok székhelyei és a Máriagyermekek száma volt föltüntetve. Generális Atyánk, hogy a lelkes csapát kérését megerősítse, egy levelet is csatolt a küldeményhez, melyben egyúttal szent Vince kettős családjának ez irányú óhaját és kérését is kifejezi a szentséges Atya előtt, mivel ez a szép és nagyszerű mozgalom mérhetetlen vigasztalást szerezne mindnyájunknak.

Szeptember 14-én, a szent kereszt fölmagasztaltatásának ünnepén jutott a szentséges Atya kezeihez a küldemény. Igentisztelendő Maurice Mária Anyánk a következő levélben számol be a részletekről:

„A kijelölt órában a mindig készséges Fugazza úr Szent Mártából magával vitte az értékés albumot. Mikor a szentséges Atya az iratköteget megpillantotta, látható meglepődésének és atyai érdeklődésének adott kifejezést. Nagy jóindulattal kérdezte, hogy mit tartalmaz a csomag? Fugazza úr előadta a bennfoglalt kérést. Őszentsége így válaszolt: „1930-ra?!... Ön nagyon gyorsan szalad, főtisztelendő Atyám!...” A szentséges Atya minden egyes magyarázatnál megértette az indítókokat és helyben hagyta. Aztán főtisztelendő generális Atyánk levelére fordította figyelmét. Különösen érdekelte a kardinálisok és püspökök aláírása. Majd fölnyitotta és megélvezte a Máriagyermekek szép Kézikönyvét, (egy elegánsan bekötött, szép példányt ajánlottak föl neki.) Minden nagyon érdekelte. Néhány irat-

csomót megtekintett s a lengyelországi Máriagyermek kötege került a kezébe. Ennél kissé elidőzött és jóságos mosollyal így szólt: „*De milyen fényes kiállítás!*” Aztán még ismételen mondotta, hogy mind-mind meg fogja tekinteni, addig az asztalán őrzi és esténként vizsgálgatja.

Az audencia egy negyed óráig tartott. A szentséges Atya nem ígért meg semmit, de atyai, jóságos hangja, melyet az egész kihallgatás alatt megtartott, értékes biztositék nekünk, hogy bizvást remélhetjük tiszteletreméltó Katalin nővér ügyének kedvező lebonyolítását.”

**Statisztikai kimutatás
az egész világon levő Szeretethölgyekről.**

(A francia Annales-ből.)

Kedves nővéreinket valószínűleg érdekli, hogy szent Vincének első műve, melyet földi életében létesített, és amely a szegényeket szerető szívének anyyira kedves volt, az egyes országokban hogyan virágzik?

A szeretethölgyek nagy számából következtethetünk a szegények nagy számára, akiknek testi-lelki nyomorán a Szeretethölgyek szent Vince szellemében enyhítenek és akiket a mennyországba nevelnek.

A Szeretetegyesület nagy gyűlésén, melyet Párizsban, a missióspapok Anyaházában, főtisztelendő generális Atyánk jelenlétében ez idén január 11-én tartottak, az alábbi kimutatás volt a gyűlés koronája.

A Szeretethölgyek száma országok szerint:

Angolország	1038	Egyiptom	308
Belgium	1708	Natál	43
Dánia	50	Egyesült-Államok	5113
Franciaország	16549	Mexikó	47956
Lengyelország	10798	Costa-Rica	2000
Lettország	121	Guatemala	244
Magyarország	2747	Brazília	4040

Olaszország	28750	Columbia	1122
Portugália	1090	Ecuador	137
Svájc	182	Peru	416
Törökország	230		

Az egész világon összesen 129.782 Szeretethölgy működik.

Az óbudai Máriagyermek és a gyári munkások.

Mikor a farsangi színelőadásra készültünk, a Mária-társulat egyik tagjának az a gondolata támadt, bárcsak plébániánk többi leánykája is megismerné és megszerelné társulatukat, és bárcsak minél többen csatlakoznának hozzá. Ezt a jámbor gondolatát, mely folytonosan foglalkoztatta, föl is tárta kedves nővérünknek. Hogy óhaja megvalósulhasson, azt az indítványt tette, hogy rendezzenek böjti szentbeszédet a gyárakban dolgozó munkás leányok számára. A terv kivételre nagyontisztelendő tartományi előjáróink engedélye mellett főtisztelendő plébános urunk beleegyezését is megnyertük, és megkezdttük a nehéz munkát. Elsősorban meghívókat nyomattunk. De ki hordja szét? Hogyan juttassuk a munkásnők kezeihez? Mivel csakis Isten dicsőségét kerestük, erre a nehéz kérdésre is megkaptuk a belső sugallatot.

Elmegyünk a gyárak igazgatóihoz, szépen megkérjük, hogy vagy ő maga oszlassa ki, vagy pedig engedje meg, hogy mi szétosszuk. A dolog reményen felül sikerült. Az urak mindenütt nagyon szívesen fogadtak, és tervünket egy csöppet sem elleneztek, még a zsidók sem. Minden gyárban hagyttunk egy ív papírt, hogy a jelentkezők följegyezzék rá nevüket, lakásukat, hogy a jövőben magunk is fölkereshessük őket.

Közel 200-an jelentkeztek. Köztük 60-70, 15 éven fölüli leány. Már kezdttünk reménykedni, hogy ez jó fogás lesz a Mária-társulat részére. Erre a célra novénát is tartottunk.

Feketevasárnap utáni kedden este híveink szépen megjelentek, és tornatermünkben foglaltak helyet, a szépen földszített oltár előtt. Mindjárt az első szentbeszéd után jó vacsorával kínáltuk őket. Máriagyermekaink nemcsak hogy anyagi terhét viselték a szeretellakomának, hanem szépen kivették részüket a vele járó munkából is. Pedig ez nem csekély áldozatot kívánt részükről, mert nagyrészt reggeltől este öt-hat óráig különféle munkába járnak. Öröm volt nézni, amint fiatalos jókedvvel sűrögtek-forogtak a nagy lábasok körül. Megtörtént, hogy este 11 óra is volt, mire mindent rendbe hoztak. És dacára, hogy ilyen későn térhettek nyugalomra, kora reggel már ismét itt voltak a szentmisén.

Az éllapot is ők maguk állapították meg. Első nap: savanyukrumpli főzelék kolbásszal; második nap túrós-tészta; harmadik nap jó töltöttkáposzta.

Önfeláldozó munkásságukat a jó Jézus meg is jutalmazta, és pedig főképpen azzal, hogy szeretettel reájuk tekintett, és ebben az évben hatot kiválasztott magának, hogy egész életüket neki szentelve, apostoli munkálkodásukkal sok eltévedt lelket vezessenek isteni Szívéhez.

A szentgyakorlat második napján, előkészületül a szentgyónáshoz, a lelkiismeretvizsgálásnál kissé hosszabbban elidőztünk, mert voltak közöttük sokan, akik már hosszabb időn keresztül nem gyóntak. Némelyek maguk bevallották, hogy már nem is tudnak gyónni. Mint a kis gyermekek, úgy kérdezősködtek annak végzése felől.

Fájdalmas pénteken reggel volt a közös szentáldozás. Ezt gyönyörű szentbeszéd előzte meg. Szentmise után jó reggelit, kakaót és kalácsot kaptak. El sem képzelhető, milyen boldogok voltak. Nem győztek eléggé hálálkodni, sokan sírtak örömükben.

Húsvét hétfőjén újból összegyűjtöttük őket a Csodás-érem felvételére. Ebben a kegyelemben már más alkalommal is részesültek kerületünk szegény, gyári munkásai. Kedves Máriagyermekaink buzgótsága még itt sem fejeződött be. Szegényeink lelki épülésére, és részben szórakoz-

tatására egy nagyszabású, szép, vallásos szindarabot adtak elő.

Ha mindjárt az eredeti célt, amelyért e lelkigyakorlatot rendeztük, tudniillik a Máriagyermekeknek tagokban való gyarapodását nem is értük el, mégis hálát adtunk a jó Istennek a kegyelemért, hogy alkalmat adhattunk az édes Megváltó szentséges vérenek felhasználásához. Egyben beláttuk azt is, hogy hiába minden kecsegtetés, csalogatás, a szeplőtelen szent Szűznek kiválasztott gyermeke nem lehet akárki, ehhez külön hivatás, külön kegyelem szükséges.

Kelengye-egyesület.

A központi Máriagyermek sorában ez idén újból megalakult az úgynevezett Kelengye-egyesület. Ez a jótékony intézmény soha sem volt időszerűbb, mint napjainkban. A munkanélküliség, s ennek édes gyermeke: a szegénység, sajnos olyan arányokat ölt, hogy a napi megélhetés gondja testileg-lelkileg teljesen kimeríti az emberek erőit. Hogyan gondolhat tehát az a szegény leány, még ha eljött az ideje is, egy kis kelengyére?

Kelengye-egyesületünk programja ugyanaz maradt, mint amelyet a Központi Lap I. évfolyama 1914-ben bővebben ismertet. (361. oldal.) természetesen a mai pénzvizonyokhoz átalakítva.

Hisszük, hogy szeplőtelen Anyánk áldása kíséri majd szent törekvésünket és sikerre vezeti ügyünket.

Kérdések-feleletek.

1. December 24-én a mártírológiumot az olvasó nővér kezdi-e, vagy pedig átadja a tisztelendő szolgáló-nővérnek? Ülve hallgatják-e végig, vagy pedig letérdelnek? Azután, ahol ez áll: „Most felállnak” felállnak-e, ha le sem térdeltek,

hanem ülték? Folytathatják-e az étkezést az olvasás alatt? A ruhaújjat leengedik-e, vagy sem? — A tisztelendő szolgáló-nővér a mártírológiumból csakis azt a részt olvassa, mely karácsony szent ünnepére szól. A nővérek ülve hallgatják meg, nem állanak föl, sem le nem térdelnek. Aki az ebédet még nem fejezte be, az olvasás alatt is folytathatja az étkezést.

2. A havi szentek olvasása alatt, ha a hónap első napja nem ünnepre vagy vasárnapra esik, dolgozhatnak-e a nővérek addig, míg a litániára kerül a sor, avagy leeresztett ruhaújjal hallgatják-e az olvasást végig? — Az olvasás alatt dolgozhatnak, csupán a litánia alatt térdelnek le.

3. Ha délután litánia van, az elmélkedést a kétórai olvasás után olvassuk-e, vagy pedig előtte? Akkor kétszer imádkozzuk a Veni Sanctét, vagy sem? — Az elmélkedést nyomban az olvasás után olvassuk. A Veni Sanctét nem kell újból imádkozni, azt ki-ki elvégzi akkor, mikor az elmélkedést megkezdi a kápolnában.

4. A keresztút imádkozása alkalmával, ha az a kápolnában történik, szükséges-e a búcsú elnyeréséhez az öt Miatyánk és öt Üdvözlég? — Ha a beteg nővér az ágyban végzi a keresztutat, nem nyer búcsút? — Föltétlenül szükséges-e, hogy járjon? — A keresztúti búcsúknak bő magyarázatát találjuk a nővérek nagy Imádságok és Áhítatgyakorlatok könyvében (600. old.) A beteg nővér az ágyban is elnyerheti a keresztúti búcsúkat, ha van olyan feszülete, mely a keresztúti búcsúkkal el van látva. A búcsú elnyeréséhez húsz Miatyánkot kell elmondania; 14-et a tizennégy állomás emlékére, ötöt Jézus öt szentséges sebének tiszteletére, és egyet a szentséges Atya szándékára.

5. A pénteki konferencia után mindig három Miatyánk és Üdvözlég mondandó-e? — Az ima meghatározása, a pénteki konferencia után, teljesen a tisztelendő szolgáló-nővér hatáskörébe tartozik, és tetszésére van bízva.

6. Kell-e olvasás után padlót csókolni? — Igen, olvasás után padlót kell csókolni, úgy az ebédlőben, mint a kétórai olvasásnál, hogy magunkat megalázzuk és hálát adjunk Istennek a kegyelemért, hogy társulatunkban neki szolgálhatunk. Ha az Anyaházban a szeminárnővérek ezt nem teszik, ez azért van, mert kettős tisztelgésök az ebédlőben a feszület és az előljárók asztala felé, pótolja az olvasó padlócsókolását is.

Levélszekrény.

Mindenkinek. A Debreczeni István könyvnyomdász (Székesfehérvár, Szent János-köz és Ybl Miklós-ucca sarkán) kiadásában most megjelent Csodásérem című könyvet melegen ajánljuk kedves nővéreink figyelmébe. A tartalmas, szép könyvről Varga Damján dr. cisztercita egyetemi tanár a következő értékes bírálatot adta:

Debreczeni István nagy szolgálatot tett, mikor a Csodásérem című, kedves és amellelt komoly, szépen megírt művet kiadta. E könyvben benne van az egész Mariológia, szűz Mária tiszteletének hittétele, alapja, a Mária tisztelet lélektani megokolása, a külső formák nemes leírása.

Szinte felmelegszik a szívünk, ha ezt a könyvet olvassuk. Az átdolgozó szerzővel mélyen átérzett, a katolikus Egyháztól hivatalosan helybenhagyott, bőséges áldásokkal járó utakra vezet, melyeken járni lelki gyönyörűség.

Soha nem bánjuk meg, ha a Csodásérem című nagyértékű munkát megvesszük és elolvassuk. Hálásak leszünk az Úr színe előtt a szerzőnek, átdolgozóknak — és kiadónak egyaránt, mert katolikus könyvet adtak kezünkbe, melyben élet, hit van számunkra. Aki terjeszti, apostoli munkát végez, és szűz Anyánk lesz jutalmazója. Aki megveszi, kincset szerzett magának, mely megvigasztalja az élet legnehezebb pillanataiban.

Minden katolikus család asztalán ott kellene lennie és belőle közösen olvasni naponkint.

A Csodásérem című művet minden katolikus hívőnek igen melegen és nagy szeretettel ajánljuk.

Pécs, 1926. október 15.

Vargha Damján dr.
cisztl. egyetemi tanár.

Nem lesz érdektelen, ha a kiadó kérelmét is idézzük:

Midőn tisztelettel tudatom, hogy a CSODÁSÉREM című — 432 oldalra terjedő — könyv már szétküldhető, egyben alázattal kérem T. Címet, hogy amennyit csak lehet, e műből bizományba véve elárúsi-tani, másoknak: elemi s polgári iskolásoknak, képezdei növendékeknek, egyesületi tagoknak, főképp férfi és női kongreganistáknak, Mária-leányoknak, kórházi betegeknek, családoknak, tanítóknak s bármely rangú katolikus hívőnek ajánlani sziveskedjenek.

A szent Szűzbe vetettem bizodalmamat, midőn a legkritikusabb,

legdrágább munka saison-ban vállalkoztam e mű kiadására. Csupán az a szempont irányított ebben, hogy hazánkban is megismerjék, és szeressék a szeplőtelen Anyát, és lássák, mennyire kívánja és akarja szűz Mária, hogy egyesületté tömörüljön épen ököreile s az ő anyai oltalma alá mind a két nembeli ifjúság, és hogy a Csodáséremhez fűződő áldásokban nálunk is minél többen részesüljenek.

Bízom a szent Szűz után szent Vince Ntdő irgalmas nővéreiben, hogy ők, — mint a szeplőtelen Anya e végtelen értékű ajándékának letéteményesei és megbizottai, — terjesztik a könyvet s ezzel elhárítják azt, hogy épen e vállalat miatt, családom s nyomdám, — szóval existenciám, — lehetetlen pontra jusson.

Szebben és kedvesebben nem készíthetjük elő a sziveket a Csodás érem 100 éves jubileumára, mint ha legjobb tudásunkkal ismertetjük az 1830. évi kegyelemmel teljes jelenéseket, azok célját és a jelenésekkel megáldott nővér életét és erényeit. Erre szolgál e könyv.

Ára 4 pengő (50.000 K.) Minden 10 példány megrendelésre egy-egy ingyen példány.

A kereskedésekben jóval magasabb áron kényszerülnék árúsítani a könyvet.

Raktáron van még több ezer példány ÜDVÖS ÁHITATGYAKORLATOK című kis füzet is — havi szent áldozási ájtatosságokat tartalmaz Bossuet-től, a lélek ajánlását és a haldoklók egyházi imáját. Minden katolikus családban és minden egy ápoló nővér kezében is kellene lennie. Ára 5000 K. Továbbá kapható még Nádasdy M. ELMÉLKEDÉSEK az év minden napjára és ünnepére. Ára 4 pengő (50.000 K.)

Kegyes megrendeléseket várva, mély tisztelettel vagyok a tisztelendő Vezetőségnek legalázatosabb szolgálja,

Székesfehérvár, 1926. Olvasós-Boldogasszony ünnepén

Debreczeni István

könyvnyomdász.

Csodásérmű Szűzanyánk tiszteletét terjeszthetjük még, a kedves nővéreink által már ismert és Központunk nyomdájában bármely mennyiségben kapható „Csodásérem Története” című 146 oldalra terjedő könyvecskével is. Ára könnyebb terjeszthetés végett ezentúl is 7000 korona.

Ugyancsak Központunkban kapható még a Csodérmel ismertető, négy oldalra terjedő röpirat is. Ára darabonként 100 K.

Mindenkinek. Az „Élet” kiadásában megjelent a „Mit beszél az angyal” című képekönny. Bibliái és más vallásos képeket tartalmaz, igen kedves, verses magyarázattal.

Apróbb gyermekeknek, akik még mackós könyvekben is

gyönyörködnek, szép és kedves ajándéku szolgálhat. Hadd vigyük át ez úton is ártatlan lelkükbe szent hitünk magvait. A Központi-Lap szívesen szolgál kívánatra bővebb felvilágosítással.

A Központi-Lap gondozóinak. Mellékletül küldjük a Központi-Lap 11. és 12. évfolyamának tartalomjegyzékét, hogy a kedves nővérek e két évfolyamot egybe bekötthessék. A 11. évfolyamból 2 (kettő) szám, a 12. évfolyamból 3 (három) szám jelent meg.

Egyben fölkérjük a kedves nővéreket, hogy legyen gondjuk arra, hogy a Központi-Lap vasár-és ünnepnapokon olyan helyen legyen, ahol a kedves nővérek szabadon hozzá férhetnek és olvasgathatják. Csakis így érhetjük el a célt, amely végett kedves Elöljáróink óriási áldozatokkal a Központi-Lapot folyósítják. A gyakori olvasgatás azért is jó, hogy a kedves nővérek nem fordulnak olyan kéressel Lapunkhoz, amelyre a feleletet néha több helyen is megtaláljuk az előző számokban.

†

Elhunyt kedves nővéreink.

A nővér neve:	Kor:	Hiv.:	Hol:	Mikor:
14. Károly Rozália Benedikta	33	2	Piliscsaba	aug. 15.
15. Foris Mária Dominika	50	25	Nagykanizsa	szept. 22.
16. Bujna Apollónia Petrina	48	30	Bp. Lipótmező	szept. 27.
17. Novák Erzsébet Rozália	42	20	„ Lipótmező	okt. 21.

A tót provinciában:

Krizák Franciska nőv.	20	3	Ladce	szept. 12.
-----------------------	----	---	-------	------------

R. I. P.